MALÉ DETEKTIVKY SE ZADÁNÍM A ŘEŠENÍM
Jan B. Hurych

ÚVODEM	**ŘEŠENÍ**
1: NEBOHÝ KARAS	1
2: NEŠťASTNÁ LILY	2
3: STRÝČEK NIMRA	3
4: KRÁSNÁ JULIE	4
5: MY JSME JENOM MYSLIVCI	5
6: O VRAHA VÍC	6
7: HOŘELA LÍPA, HOŘELA	7
8: HÁDEJ HADA	8
9: VYSKOČIL ČI NEVYSKOČIL?	9
10: JASNÁ VRAŽDA	10
11: JEDE, JEDE, POŠTOVNÍ PANÁČEK	11
12: NA STARÉM HRADĚ	12
13: HOLEŠOVICKÝ VODNÍK	13
14: VRAŽDA V KANADĚ	14
15: ZLATÝ SKARAB	15
16: JÁ TU HRAJI DRUHÉ HOUSLE	16
17: NEPRAVÁ DCERA	17
18: VRAŽDA V ZAMKNUTÉ KOMNATĚ	18

19: TĚLO BEZ HLAVY 20: VRAŽDA NA KOLEJÍCH 21: SOCHAŘ BUDDY	19 20 21 ZÁLOŽKA

DALŠÍ KNIHY ZDARMA NAJDETE V NAŠÍ KNIHOVNĚ
http://hurontaria.baf.cz/KNIHY/

Copyright Jan B. Hurych. Kopírování tohoto materiálu není dovoleno. Pro přetisk, publikování nebo jinou reprodukci, ať už vcelku nebo jen zčásti, je třeba nejdříve získat svolení autora. Všechna jména osob a institucí jsou fiktivní vyjma tam, kde je vyloženě stanoveno jinak.

BOL-37-143

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 1: NEBOHÝ KARAS

KNIHY OFF-LINE

Začínáme zde malé detektivní příběhy, kde máte uhodnout kdo či jak - to zaleží na otázce - provedl popsaný zločin. Jde o to nalézt jistý, zde uvedený detail, který to prozradí (za použití logiky a ostatních fakt). Jak by řekl Sherlock Holmes, "Ale to je přece jednoduché, drahý Watsone!" V naší knize je ovšem místo Holmesa detektiv Příhoda a místo Dr. Watsona jen strážmistr Doufal. Protože je policista, jeho otázky na detektiva jsou ovšem více naivní . . . Ještě si dovolujeme upozornit, že jména obětí jakož i vrahů jsou čistě vymyšlená a nevztahují se k žádné - živé či mrtvé - osobě.

Případ 1: NEBOHÝ KARAS

Když detektiv Příhoda přišel na místo činu, bylo už odpoledne. Zdržel se na obědě a protože mu strážmistr Doufal do telefonu prozradil, že Jerry Karas je mrtev, nebylo už třeba pospíchat. Alespoň už bude doktor, který nrtvolu ohledává, dávno pryč a nebude je nikdo rušit.

Jerry hrával v místním dixieland bandu, byl docela dobrý, dokonce lepší než dobrý, a inspektor - pro nějž byl tradiční dixieland navíc zatížen sentimentálními vzpomínkami - to dovedl ocenit. Teď tu Jerry ležel, tak jak padl, na břiše, jen u hlavy se mu houpal telefon, jak se asi snažil někomu volat.

Bylo to jasné: střela do zad prolétla srdcem, takže ani netrpěl. Průstřel to byl čistý, jak se Příhoda přesvědčil, když ho obrátil na záda. A krev kolem skoro žádná. Pistole se ovšem nenašla, tedy vražda.
"Musíme zjistit, komu volal," navrhoval Příhodovi Doufal a detektiv s ním kupodivu souhlasil. "Měl nějaké děvče?" zeptal se ještě a byl překvapen, že Doufal tu otázku čekal.

"Já je znám oba - Jerryho i Martu, " odpověděl strážmistr, čímž zároveň potvrdil, že se nejednalo o jeho předvídavost, ale prostě jen o fakta. "Měli se

brát, ale nějak se jim do toho pletl Chuck, který předtím s Martou chodil. Byl ze stejné kapely a pořád ji otravoval, až se jednou Jerry "udržel" a pořádně ho zmasíroval. "

"A pak jim dal Chuck pokoj?" vyzvídal detektiv.
"No dal, nedal. To všecko ona. Ono jí Chucka najednou bylo nějak líto, to po tom zfackování, chvili teda zase chodila s Chuckem - ale asi to dělala jen kvůli Jerrymu, aby žárlil a rychle si ji vzal. Když to Chuck pochopil, tak se naštval a zabil ho, aby mu jako nepřekážel, víte?"

"No ještě si promluvím s tou slečnou, " řekl Příhoda a než mu ji Doufal přivedl, začetl se v novinách do jeho oblíbené rubriky "Počasí na dnešek".

Když konečně přišla, Příhoda si ji prohlédl se zájmem; nu proč ne, koneckonců byla to hezká holka. Ale aby zakryl svůj mimo-profesionální zájem, hned se jí zeptal: "To volal vám, slečno?"

"Ne, mě nevolal, u mě doma telefon celé ráno nezvonil," odpověděla, když se vzpamatovala ze šoku.
" A máte na někoho podezření? " zeptal se jí ještě.
" Nevím," odvětila a utírala si oči.

"A co ten Chuck, myslíš, že by to mohl udělat on?" vmísil se do vyšetřování strážmistr a Příhoda si všiml, že jí tyká.
"Nu ano, on byl schopen všeho. Mě také vyhrožoval. Máš pravdu, tohle teda vypadá na něj - střelit někoho zezadu, jen proto, že mu jednou namlátil," řekla Marta. "Já bych za to nic nedala, že to byl on."

"Nu slečno, asi se mýlíte," uzavřel vyšetřování detektiv, "pochybuji, že to byl zrovna Chuck, kdo ho zabil, to spíše někdo jiný . . . "

Řešení je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 1: NEBOHÝ KARAS - ŘEŠENÍ.

KNIHY OFF-LINE

Případ 1: NEBOHÝ KARAS - ŘEŠENÍ.

Karas byl sice střelen zezadu, ale Příhoda ho obrátil na záda, takže Marta to musela vědět už předtím.

Zadání je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 2: NEŠťASTNÁ LILY.

KNIHY OFF-LINE

A teď něco o osobách starších. Je to zvláštní, ale i mnozí z nich umírají násilnou, nepřirozenou smrtí . . .

Případ 2: NEŠťASTNÁ LILY.

Jako obvykle, když Příhoda přišel, strážmistr Doufal už na něj čekal. A nejen on, představil mu hned i svědka. Jmenoval se Tom Skokie a bydlel ve stejném domě, ve čtvrtém poschodí.

"Vy jste ten svěděk?" zeptal se ho detektiv.
"Ale kdepak, pane vyšetřovateli!" ohradil se Tom. "Já jsem jen tuhle slečnu našel. No vlastně ani to ne, já jen že jsem se nemohl dostat do výtahu, tak jsem zavolal pana domovníka a pak jsme ji v tom našem patře našli. Ležela tam chudák v koutku, pistoli v ruce, krev z ní tekla jako z vodovodu. No my jsme hned zavolali sanitku, ale to víte, bylo už pozdě."

"Má pravdu, řekl Doufal, "domovník mi to potvrdil, že tam šel s ním. "Je to - teda byla to ," opravil se, "stará panna, s nikým se moc nestýkala, ani domovník ji moc neznal. Bývala prý kdysi herečkou a ta samota na stará kolena jí asi dala zabrat. Já nevím, proč musí lidé takhle teatrálně končit se svým životem."

"Třeba byla nevyléčitelně nemocná, ne?" zeptal se Příhoda a prohlížel si kabinu výtahu.
"Ale kdepak, ona byla taková ta pobožná věřící, občas se u ní setkaly ostatní babky z kostela, aby pak sbíraly na nějaký ten dobročinný účel. Ona byla pokladnice jejich spolku, víte?" ochotně vysvětloval strážmistr.

"Ale nechápu, proč se střílela zrovna ve výtahu?" pokračoval detektiv. "Máte na někoho podezření?"

"To nemám," řekl Doufal. "Vy myslíte jako na vraha? Je to přece jasná sebevražda, ne? V zamčeném výtahu . . ."
"No já bych si tím tak nebyl jistý. A tu pistoli měla zaregistrovanou?"

"A víte, že ani nevím? Musel jsem ji dát to plastikového pytlíku, kvůli otiskům a tak jsem se nestaral o výrobní číslo. Ale ono to neuteče, ne?"
"No zajisté, že ne. Ostatně vsadím se, že pistole registrována nebyla a že to dokonce ani nebyla její pistole."

"Ale v tom se mýlíte. Hodně starých ženských si kupuje pistole na obranu. Někdy si, pravda, koupí nějakou na černo, to když nemohou dostat povolení. Ale kdyby ji někdo přepadl, tak by ho střelila ona a ne on ji," zasmál se svému vtipu Dohnal.
"A co když to byla žena, co ji střelila?" zkoušel ho Příhoda a pak se jen tak mimochodem zeptal:"A co u ní v bytě, něco chybí?""
"Nevím, co tam všecko měla. Pár starých krámů . . ."

"Žádné starožitnosti?" vyzvídal Příhoda. "A nějací příbuzní, nejsou?"
"Jo, má někde neteř, od bratra dceru. Ta ji navštěvovala tak dvakrát do roka, jednou na její narozeniny, jednou na Svátek matek. Vidíte, ten bude za týden. To je ale náhoda! Nebýt toho, řekl bych, že to skutečně byla sebevražda."

"Máte pravdu", řekl Příhoda, "ale sebevraždu to nevylučuje, tu vylučuje něco jiného . . "
"A co?" zeptal se nechápavě Dohnal.

Řešení je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 2: NEŠŤASTNÁ LILY LILY - ŘEŠENÍ.

KNIHY OFF-LINE

Případ 2: NEŠŤASTNÁ LILY - ŘEŠENÍ.

Skokie prohlásil, že se nemohl dostat do výtahu ve svém patře, ale výtah tam přitom byl. Bezpečnostní zařízení je ale nastaveno tak, že právě v patře, kde výtah stojí, se dveře samy odmykají a zamykají se zase jen když se dá výtah do pohybu.

Oběť ležela v koutě, tj. vzdálena od dveří, nic tedy nebránilo, aby dveře otevřel (ledaže by nepracovala automatika, ale i tak by byly dveře asi otevřené). Skokie zalhal, protože si dělal alibi. Domovníkovi patrně neřekl, že dveře nejdou otevřít, ale třeba že nemůže přivolat výtah. Výtah naopak zastavil on sám a mrtvolu tam prostě šoupnul.

Zadání je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 3: STRÝČEK NIMRA.

KNIHY OFF-LINE

Strýček Nimra koupil auto za půl páta tolaru . . .

Případ 3: STRÝČEK NIMRA.

Byl to jasný případ nešťastné náhody, tak to alespoň řekl Doufal detektivovi Příhodovi. Strýčkovi Nimrovi nešlo nastartovat auto, tak si zavolal na pomoc svého synovce Karla.

"Vždyť už byl ale mrtev, ne? Jak jste se mohl od něj dozvědět, že si zavolal Karla?" žertoval Příhoda.
Doufal to vzal vážně: "Ale, ne, řekl mi to tadyhle Karlík, víte, on je jeho synovec. Vlastně byl, " opravil se strážmistr.
"No ještě pořád je, to jen Nimra už není - teda ani na živu a tím pádem ani jeho strejdou," dělal si Příhoda z Doufala legraci dál. Pak si uvědomil, že to není v dané situaci hezké, že sice to má Nimra za sebou, ale ze tří možností - totiž sebevraždy, vraždy anebo nešťastné náhody - lze předem vyloučit asi jen tu první možnost.

"No a baterka mu vybuchla, to se někdy stává. Navic ho to zlilo kyselinou, obličej má k nepoznání", dodal nahlas.
"On už byl starý, víte, třásly se mu ruce či co, spletl si možná polaritu baterky nebo udělal zkrat, co já vím," odtušil Doufal.

"On ale má znetvořený obličej - jak jste vůbec poznal, že je to Nimra?" zeptal se detektiv.
"Ale tady Karlík mi to řekl, já sám Nimru neznal. Karlíka jo, toho znám ještě jako malýho kluka ušmudlanýho, kamarádil se s mým synem. Na mechaniku, to on vždycky byl. Karlík teda přijel, když ho Mimra zavolal a nabídl mu, že mu dá šťávu ze své baterie - ta Nimrova prý byla vybita. No a jak tam Nimra připojoval k baterii kabely, najednou "bum" a bylo to.

"No to teda bylo. Ještě že se Karlíkovi nic nestalo, co?"
"No on stál před garáží u svého auta. Víte, to je taková zásada, že si pomocnou baterku připíná vždy ten, kdo tu pomoc potřebuje, aby jako mu ten druhý z dobré vůle nakonec ještě nepoškodil auto a měl by ztrátu, haha. Díky té zásadě to zabilo Nimru a ne jeho."

"No vypadá to na nešťastnou náhodu," přitakal Příhoda. Měl Nimra ještě jiné příbuzné?"
"Myslím, že ne," odpověděl Doufal, "ale nejsem si tím jistý. Máte na někoho podezření?"

"Zatím ne," řekl Doufal. "To záleží na ohledání místa."
"Ale to už jsem ohledal," řekl strážmistr, "ale nic podezřelého tam nebylo."
"Právě proto. Nevšiml jste si, zda tam něco nechybí? "
"Myslíte jako výbušnina? Ta by tam stejně nebyla, kdyby nálož vybuchla. Ne, nebyly tam stopy ani po ní a nebyly tam ani stopy po ohni. "

"Nu tak to necháme na laboratoři. Zatím to ještě nezapisujte jako nešťastnou náhodu," řekl Příhoda, který už měl svoji teorii.

Řešení je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 3: STRÝČEK NIMRA- ŘEŠENÍ.

KNIHY OFF-LINE

Případ 3: STRÝČEK NIMRA- ŘEŠENÍ.

To, že došlo k výbuchu, svědčí o tom, že Nimra připojil baterii obráceně. Předpokládáme ale, že jako každý motorista věděl, že se to nesmí a navíc jsou startovací kabely s "krodýlovými svorkami" označenými barvou červenou (pro plus) a černou (pro minus). Pokud chtěl teda Karel strýčka oklamat, dal mu ke startování svoje, upravené kabely, kde na jednom konci nějak přehodil svorky. Po výbuchu musel pochopitelně tento kabel schovat a to je právě to, co Příhoda hledal - výbuch by přece nemohl způsobit, že by kabely zcela zmizely . . .

Zadání je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 4: KRÁSNÁ JULIE.

KNIHY OFF-LINE

Vražda ze žálivosti nebo z prospěchu? . . .

Případ 4: KRÁSNÁ JULIE.

Byla to vražda, ostatně jak jinak - nůž v zádech si člověk těžko může vbodnout sám. Pavel Martínek ležel na koberci, kolem něho louže a Doufal zrovna přeměřoval jeho vzdálenost od stěny. Příhoda se pousmál, ale nic neřekl. Kdyby se totiž Doufala zeptal, proč to dělá, řekl by mu ten asi, že je to jediný pevný bod v místnosti.

"Máte nějaké podezřelé?" zeptal se raději a Doufal řekl, že to vypadá na vražednou loupež, ale v tomto sousedství už dlouho nikdo nekradl, ani se nevraždilo.
"Ale to víte," řekl Příhoda, "takové věci se stanou i v sebelepších rodinách. Co takhle rodinu, měl?"
Doufal vytáhl notýsek a četl: "Jo, byl ženatý, děti už odrostlé. Syn žije v Praze, dcera v Plzni. O dalších příbuzných nevím. Zatelefonoval jsem jim, zatím jen oznámení, ale jejich alibi si prošetřím, až přijedou."

"No to jste tomu dal: zavolejte jim znova teď hned a poptejte se jich na alibi a přezkoušejte je, také teď hned. Jinak si pohodlně udělají falešné alibi, ještě než přijedou. No ale nespoléhejte ani na to: vrah , který plánuje vraždu, přemýšlí o alibi už před činem. "
"Myslíte?" zeptal se naivně Doufal.

To Příhodu naštvalo: "Jak vidíte, tak já celkem ano. A otisky jste sejmul? Co je to vůbec za nůž?"
"Takovej obyčejnej, kuchyňskej. Oni tihle zloději mají rádi dlouhé nože, ne nějaké ty malé zavíračky, " zachechtal se Doufal, který detektivovu narážku na jeho inteligenci ani nezaznamenal.

"A co všecko ukradli? Všecko to sepište."

"No jeho manželka, v okolí jí tady říkají ¨'krásná Julie', říkala, že to byly hlavně náhrdelníky a zlato, a něco peněz z psacího stolu, ale do sejfu se naštěstí nedostali. Jo, mimochodem, ta Julie má alibi. Doktor prohlásil, že k vraždě došlo před čtyřmi až pěti hodinami, pry podle nějakého Rigorouza Mortyho nebo co. A v té době ona byla v tom jejich fitnesklubu, má na to plno svědků."
"To je dobře, tak zkontrolujte ta ostatní alibi a u té Julie radši na celý den.," dal mu Příhoda instrukce a odcházel.

"Ale proboha proč?" křičel za ním zoufale Doufal. "Jak ho mohla zabít, když byl ještě živej?"

Řešení je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 4: KRÁSNÁ JULIE - ŘEŠENÍ.

KNIHY OFF-LINE

Případ 4: KRÁSNÁ JULIE - ŘEŠENÍ.

Rigor mortis (tuhnutí) začíná 2 až 4 hodiny po smrti - doktor tedy udal špatnou toleranci, totiž jen jednu hodinu, správně měl uda delší interval, třeba "před dvěma až až šesti hodinami". Je tedy možné, že na celou tu dobu paní Julie alibi neměla. Pochopitelně to záleží na více faktorech, někdy k tuhnutí dojde dokonce ještě dříve.

Zadání je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 5: MY JSME JENOM MYSLIVCI.

KNIHY OFF-LINE

Do lesička na čekanou - vidíte, nikdy mě nenapadlo, že tou "čekanou" se může myslet třeba ta dívenka nebo dokonce nějaká oběť . . .

Případ 5: MY JSME JENOM MYSLIVCI.

Detektiv Příhoda se jen nerad odtrhoval od televizoru a fotbalového zápasu, který tam zrovna dávali. Vzhledem k tomu, že "jeho" oddíl prohrával, ale byla naděje, že se jejich štěstí obrátí, chtěl být "u toho". Pravda, výsledek se stejně později doví, ale o to vzrušení, o to napětí, o to rozhodně přijde. A i když jeho práce se týkala vyšetřování zločinů, to pravé vzrušení v tom ani neviděl.

Třeba taková vražda: co je na tom vzrušujícího, když už je oběť mrtvá? Kdyby nebylo toho, že je někdy zatraceně těžké zjistit, kdo je vrah, bylo by to nudnější než tuctová detektivka . . .

Strážmistr Doufal mu jako obvykle podával hlášení: jeden zastřelený hajný, jménem Havelka.
"Také sebevražda?" zeptal se poťouchle Příhoda, narážeje na poslední případ, kdy Doufal mylně odhadoval, že šlo o sebevraždu utopením. Vtip byl v tom, že v tom jezírku prostě nebyla dostatečná hloubka na dobrovolné utopení a sebevrah by si jistě vybral něco hlubšího.

"Ale ne," nepochopil ho Doufal, "byla to nešťastná náhoda. Dva myslivci stáli na druhé straně rokle, dole řeka a bác, stříleli zrovna na bažanta, ale to víte, na takovou dálku - do rány tam vlítl hajný a bylo to. Jo, jmenují se Krátil Josef a Honza Zvelebil - toho dobře znám, už mě mockrát obehrál v mariáši.

"Nepovídejte," divil se Příhoda, "a nebyli to náhodou pytláci?"
"Ale kdepak, povolení mají a sami to hned přišli nahlásit. I pušky měli s sebou, staré jednoranné ručnice, no a hned mi i ukázali, která z nich to byla. Divím se, že s tím vůbec někdo mohl něco zastřelit."

Příhoda se zasmál: "No na hajného to zřejmě stačilo, " ale pak si uvědomil nevhodnost toho vtipu. "A kolik říkáte, že je ta rokle široká?"
"Kolem stosedmdesáti metrů, šel jsem tam a změřil jsem si to, teda ozvěnou, jinak ani nevím jak bych to změřil. Já sám to nevěděl, ale chlapi mi poradili. Nu a měl jsem i stopky, naměřil jsem přesně půl vteřiny. Na tu dálku člověka nestrefíš bez dalekohledu na pušce a často ani s ním ne - myslím teda, kdyby někdo opravdu zamířil a chtěl někoho zastřelit."

"No já bych to jen tak nevyloučil,"pochyboval Příhoda, "mohli si přilepit na pušku dalekohled izolepou a pak jej někde zase schovat. Máte nějaké jiné podezřelé?"
"To je problém, on tu nikdo neměl hajného rád, byl to arogantní chlap. Ženský vyháněl z lesa, když něměly povolení sbírat dříví a dělal vlastně i porybného. Co jen dal pokut starému Coufalovi!"

"A jak to víte, že přinesli právě tu pušku, ze které hajného střelili?" zeptal se Příhoda.
"Vidíte," zasmál se Doufal, "tuhle vaši všetečnou otázku jsem čekal. Našli jsme v hajném tu kulku, hned ji otestovali a je opravdu z té pušky. Já tu pušku také prohlédl a uvidíte sám, že na ni nejde žádný dalekohled přidělat, ani isolepou."

"A ten Coufal to nemohl být? Víte, pomsta je silný motiv."
"Coufal? To by ho musel zastřelit rybářským prutem, ten ani střílet neumí," chechtal se Doufal a dodal otráveně: "Dobrá, já teda půjdu hledat, jestli chlapi přece jen někde neschovali ten dalekohled . . ."

"To byste se nahledal, strážmistře! Myslím ale, že už nemusíte, mně je to celkem jasné," usmál se Příhoda. "Nemáte tu někde televizi? Rád bych se ještě dodíval na ten zápas . . .

Řešení je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 5: MY JSME JENOM MYSLIVCI - ŘEŠENÍ.

KNIHY OFF-LINE

Případ 5: MY JSME JENOM MYSLIVCI - ŘEŠENÍ.

Zvuk se šíří opravdu přibližně 340 metrů za vteřinu, ale v případě ozvěny vykonal vlastně cestu na druhou stranu a zpět. Za půl vteřiny sice urazil 170 metrů, ale rokle je tedy široká jen polovičku, tj. 85 metrů, s malou přesností stopek možná ještě méně.

Na tu vzdálenost může dobrý lovec docela dobře někoho zastřelit a to i bez dalekohledu, zvláště když se oběť dobře rýsuje proti nebi. Pokud těch 170 metrů strážmistrovi vsugerovali sami lovci, je podezření, že to udělali úmyslně, aby ho oklamali a to z důvodů. které jsou podezřelé.

Zadání je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 6: O VRAHA VÍC

KNIHY OFF-LINE

Někdy jaksi jeden vrah ale nestačí, zvláště když je podeřelých víc než vrahů . . .

Případ 6: O VRAHA VÍC.

Detektiv Příhoda se pomalu prodíral zástupy lidí spěchajících z práce a pohvizdoval si písničku "jaké je to hezké, dva kováři v městě". Ani netušil, jak se to pasuje na další případ strážmistra Doufala . . .

"Tak co to dneska pro mě máte?" zeptal se ho hned ve dveřích.
"Úplnou záhadu, pane Příhoda," vyprávěl nešťastný strážmistr. "Mám jednu oběť a dva vrahy. Mrtvá, tedy paní Sporáková, je ta zastřelená a její zeť Jiří Matoušů je zatím nejvíc podezřelý. Nemá alibi a jsou svědci, kteří dosvědčí, jak tchýni nenáviděl.
Ovšem, já to znám, tyhle stárnoucí ženský mohou udělat zeťovi peklo na zemi. Ale proto je hned nemůžeme střílet, že ano, to bychom tu měli za chvíli nebe na zemi," zachechtal se ještě, ale vida, že detektiv se nesměje, dodal: "To byl jen vtip, pochopitelně. Já mám například tchýni docela hodnou. Pravda, už nežije, ale ona byla hodná už předtím. "

"Ale teď je ještě hodnější, co?" usmál se Příhoda, "A co ten druhý vrah?"
"Tam je právě ten problém," přitakal Doufal, "ten druhý je jeho tchán, starý Sporák. My ho vůbec nepodezřívali, ale on sám přišel a přihlásil se k tomu zločinu. Jako důvod uváděl, že se s ženou pohádali a praskly mu nervy. "

"Člověče, vy jste pořád nespokojený," divil se Příhoda, "jiný by byl rád, kdyby měl jednoho vraha a vy máte hned dva. Když nevíte, který to je, tak si hoďte korunou!" zachechtal se.
"Vám se to směje, ale co já teď budu dělat? Toho zetě musím pustit a já ale vím, že to starej Sporák neudělal, všichni ho znají, ten by neublížil kuřeti. Já

se jen bojím, že když zeťáka pustím, že zatím uteče, třeba do Rakouska a hledejte si ho tam. Na druhé straně nemohu pustit na svobodu Sporáka, když se přiznal. A oba dva držet ve vězení také nemohu."

"No je to smůla, to věřím," přitakal Příhoda. "A koho myslíte, že Sporák kreje? Nebo se prostě jen tak zbláznil?"
"Ale to ne, já si jenom myslím, že to udělala jeho dcera. Ta jejich Andulka není žádnej andílek. Víte, ona se svou mámou pořád hádala, štěkali se jako feny, občas ji stará i nějakou trhla. No a jednou došla dceři trpělivost, někde sehnala revolver a bylo to. Starej Sporák si jen vypůjčil její historku, aby ji kryl. On ji má hrozně rád, to se o něm ví."

"Jak kryje? Ona nemá alibi?"
"No má, on jí právě tímhle dává alibi, a oba tvrdí, že byla zrovna na nákupech. Ale nikdo jiný ji tam neviděl. Navíc má alibi od vraha, to tady ještě nebylo. Co já budu nešťastnej dělat?"

"No já nevím, jak vy, ale já půjdu domů na večeři a vám radím, abyste si to všecko probral logicky. Vždyť to není tak složitý případ," odpověděl mu Příhoda.
"Myslíte? " zeptal se Doufal.

"Většinou ano," usmál se Příhoda. " Ono zde totiž také nic jiného nezbývá."

Řešení je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 6: O VRAHA VÍC - ŘEŠENÍ.

KNIHY OFF-LINE

Případ 6: O VRAHA VÍC - ŘEŠENÍ.

Strážmistr se nezmínil o vražedné zbrani ani o otiscích na ní. Patrně se nenašla. V tom případě ať˘se zeptá starého Sporáka, kde je pistole.

Když mu to neřekne, ať pohrozí, že ho propustí. Když ani pak neřekne, řekne mu, že je podvodník a že si dělá legraci z policie. A nechá ho sedět za přečin klamání policie a dále hledá zbraň nebo jiná inkriminující fakta.

Pokud Sporák pistoli vydá, tak až ta projde dalšími testy, možná dostane strážmistr nová fakta.

Zadání je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 7: HOŘELA LÍPA, HOŘELA.

KNIHY OFF-LINE

Vraža či sebevražda, kdo ví? . . .

Případ 7: HOŘELA LÍPA, HOŘELA.

Příhoda se pořád nemohl v duchu ubránit pocitu, zda ten případ neměl něco společného se slovy písně "Hořela lípa, hořela". Hned se ale sám pokáral - nebyla to opravdu žádná legrace: penzista Josef Lípa uhořel ve vlastním bytě . . .

"Už máte všechna fakta, *doufám*, pane Doufal?" neodpustil alespoň hloupý vtip.
"Všechna ne, pane Příhoda, ale ta hlavní už jo. Byla to nešťastná náhoda. Víte, tihle starochové jsou hrozně neopatrní, můj táta jednou shodil hrnec s vařící vodou a ještě štěstí, že byla máma na nákupu, jinak by ji byl jistě opařil. Takhle se opařil jen sám, ale to bylo zase jindy," dodal nelogicky.

"A podle čeho soudíte, že to byla nešťastná náhoda? Co když to byla sebevražda? " zeptal se zkoumavě Příhoda a rozhlížel se kolem.
"No to by asi nechal dopis na rozloučenou, ne?" namítl Doufal,
"A co když i ten shořel?" pokračoval detektiv impertinentně.

"No to já nevím, ale naštěstí tu máme fakta."
"A jaká jsou ta fakta?" zeptal se Příhoda.
"Úplně jasná, pane Příhoda. Za prvé je sebevražda upálením vzácná."

"To máte pravdu, asi proto, že je taky spropadeně bolestivá a každý to ví. To by musel být jeden hrozně moc nešťastný anebo blázen. " odtušl Příhoda.
"Anebo náboženský fanatik, jako Giordano Bruno, " pochlubil se Doufal.
"Jenže ten se upálit nechtěl, pane strážmistr. To ti druzí ho upálili," pousmál se detektiv. "Ale jinak máte pravdu. Tak dál..."

"Požár zřejmě vznikl v pokoji, protože tam i zůstal a nešířil se dál."
"Zajímavý postřeh. A od čeho vznikl?"
"Od ohně, totiž od svíčky," opravil se Doufal.

"A vy jste ji našel?" vyzvídal Příhoda.
"To ne, ale našli jsme papírový pohárek, který měl opálené dno, jako od svíčky. "
"A ten kupodivu neshořel?"
"Ne, našli jsme ho pod skříní, kam se zakutálel. Oni hasiči přijeli dost brzo a požár uhasili rychle, takže skříň ještě nezačala hořet."

" No prosím, a jak se z toho vyvimula ta nešťastná náhoda?" zeptal se detektiv.
"No takhle: Lípa si zřejmě ohříval čaj v kelímku nad svíčkou - tohle občas penzisté dělají, jenže tam asi strčil prst a spálil se. Jak ucukl bolestí, shodil kelímek i se svíčkou a běžel do koupelny si ošetřit tu spáleninu. Jenže převrhlá svíčka zatím hořela dál, chytl i koberec. . .
A tak když se vrátil, marně se už snažil požár uhasit. Nadýchal se kouře, omdlel, padl na koberec a uhořel. Ohořel natolik, že ho musela identifikovat domovnice. "

"Velmi dobré, " souhlasil Příhoda a pokračoval, "kdyby to ovšem tak skutečně bylo.
"Vy myslíte, že ne?" zeptal se Doufal.

"Nu nevím, nějak se mi to nezdá. Najděte mi radši ještě jedno scenário . . . "

Řešení je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 7: HOŘELA LÍPA, HOŘELA- ŘEŠENÍ.

KNIHY OFF-LINE

Případ 7: HOŘELA LÍPA, HOŘELA - ŘEŠENÍ.

Papírový šálek, který obsahuje kapalinu nemůže hořet, dokud tatáž v něm pořád ještě je. Šálek teda neohořel nad svíčkou, jak se domníval strážmistr, ale buď v požáru - že by ale jen uprostřed dna? - nebo ho někdo prázdný opálil a úmyslně narafičil pod skříň, než ten koberec sám zapálil. To by už ale lehce zjsitili odborníci, například hasiči. Že se pohár nerozšířil jinam bylo asi proto, že někdo anonymně zavolal hasiče - ale asi příliš brzo :-) . . .

Zadání je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 8: HÁDEJ HADA.

KNIHY OFF-LINE

I v botanice se dají dělat boty a to nemyslím ty na chození . . . .

Případ 8: HÁDEJ HADA.

"No tak vidíte, pane Příhoda, " vykládal Doufal, "já abych se na stará kolena učil botaniku."
"Copak, copak, květinky na zahrádce?" zeptal se s podivem detektiv.
"Ale ne, hadi. A já ani nevím, kolik druhů jich je."

"Ale to v botanice nenajdete, pane strážmistr, to by bylo v zoologii. A proč zrovna hadi?"
"No to je právě ten nový případ. Vypadá to jako kousnutí jedovatým hadem. I ty dvě dírky jsme na lokti oběti našli, jen našemu doktorovi se to nějak nezdá."

"Ne? A co se mu nezdá? Nenašel snad při pitvě v těle oběti jed?" podivil se detektiv.
"Ale jo, našel, ale není to jed od místních hadů, spíš z Afriky. Kde by se tady takoví hadi vzali?

"No to je zajímavé, ale někdo takové hady mohl chovat, oni ho kousli, utekli a nešťastník si to odskákal. Vlastně on potom už asi moc neskákal, co? "
"No to nevím, ale nebyl to nešťastník, ale nešťastnice. Nějaká turistka nebo co, vlastně tu byla navštívit příbuzné. No a zrovna já to dostal na krk. Teď ještě budeme mít potíže se švýcarským velvyslanectvím, ona totiž byla švýcarskou občankou."

"A jak se ta paní jmenovala? Byla alespoň zapsána na cizinecké policii?" zeptal se detektiv.
"To byla, ačkoliv oni to někteří lidé nedělají, prý už tu nemáme komunizmus,

tak proč se zapisovat, vymlouvají se. On ji tam vlastně zapsal její synovec, nějaký Rychlík Antonín. A přestavte si, že u ní nenašli její pas, dokonce ani ne v hotelu, kde zůstávala."

"To je věru zajímavé. Na sebevraždu to nevypadá, to ne, ale zda to byla náhoda či vražda, to se zatím nedá rozhodnout, i když teda jeden důkaz pro vraždu by tu byl. "
"Ale ten mi zase nevyzradíte, co?" zeptal se smutně Doufal.

"Ale pane Doufal, co by tomu řekli čtenáři této knihy, kdybych to tady prozradil ? :-)"

Řešení je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 8: HÁDEJ HADA - ŘEŠENÍ.

KNIHY OFF-LINE

Případ 8: HÁDEJ HADA - ŘEŠENÍ.

Je zde několik podezřelých bodů: především se tyto hadi v okolí nevyskytují, za druhé je neobvyklé, aby had vyskočil až k lokti, ledaže by osoba ležela nebo klečela v trávě. Ztráta pasu je také neobvyklá a koneckonců i to, že se jednalo o cizinku, navíc i to, že má příbuzné v Čechách.

Pochopitelně by se muselo nejprve přijít na to, jak se podařilo vrahovi vpíchnout jed pomocí upravené stříkačky se dvěma jehlami. Mohl sice použít živého hada a bylo by třena zjistit, kde ho sehnal - a podle kousnutí by se dalo očekávat, že ho asi schoval oběti do kabelky. Spíše ale někde sehnal jen preparát jedu, který mohl oběti vstříknout pomoci injekční stříkačky- patrně jinde, než kde simuloval dva body od zubů.

K čemu mu mohl posloužit pas? Nu ten se dá dobře prodat, ne?

Zadání je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 9: VYSKOČIL ČI NEVYSKOČIL?

KNIHY OFF-LINE

"Nomen omen", říká latina, neboli "jméno klame"(teda alespoň někdy). . .. .

Případ 9: VYSKOČIL ČI NEVYSKOČIL?

"Pane Příhoda, " řekl mu s prosíkem Doufal, "pomozte mi, já už jsem z toho celej tumpachovej. "
"Můžete mi definovat, co je to tumpachovej?" zeptal se detektiv , protože zrovna myslel na něco jiného.
"No to já nevím, ale naše babička to říkala, " zablekotal strážmistr.

"Naštěstí to vím já. Tumpachový je podle Slovníku spisovného jazyka českého člověk "popletený, zmatený, zaražený či strnulý" a vzniklo to ze středo-horno-německého *tumphaft*, což znamená hloupý. Jste si ale jist, že to je jen z toho - vlastně z čeho? - to jste mi totiž neřekl."
"No to já právě nevím. Oběť našli pod jejím oknem, zabitou a vypadá to, že vyskočila z okna. Ovšem mohl ji taky někdo šoupnout, že jo? "

"No jistě: šoupnout nebo postrčit, nebo vyhodit, případně popostrčit nebo dokonce vykopnout, " zaliboval si detektiv v bohaté češtině. "A našel se dopis na rozloučenou?" optal se detektiv.
"Ale jo, našel, ale ne od něho. Mrtvý je totiž Alois Vyskočil, bytem z Libně, ulice na Vršáku 13. Dopis je od jeho milenky Báry Nevrlé a dává mu v něm kvinde."

"Tak to máte jasné, i to jméno říká, že Vyskočil, " neodpustil si ironii Příhoda. "Ale vážně: ten dopis, to je dlvod pro sebevraždu, ale to, že sám nic nenapsal, je zase proti tomu, sebevrazi hodně často nechávají dopis na rozloučenou. A ten vtip mi odpusťte, " omluvil se hned. "A co doktor? Nastala smrt při pádu nebo před ním? "

"No to on neví, ale nenašel zatím jinou příčinu smrti, než ten pád. "
"No to máte pravdu, takže to mohla být vražda či sebevražda. Ovšem lékař by tu měl mít rozhodně hlavní slovo, " odtušil detektiv.

"No to ano, ale on ho nechce říci - prý jak někomu dokážete, že někoho strčil z okna?"
"No možnosti tu jsou: někdo vraha viděl, nemá alibi, atd."
"No dobře, ale kdo je vrah? A byla to vůbec vražda? Jak se to dovím?" .

"Musíte použít lepšího doktora, odborníka na sebevraždy. Už ze zranění a polohy těla se dá leccoz zjistit. A byla-li to sebevražda, pak ani vraha hledat nemusíte."
¨"No já jen vím, že to nemohla být ta Bára . . ."
"Ona má alibi?" podivil se detektiv.
"No to jsem ještě nezjištoval, i když vinu má, že ano, protože mu dala kvinde, není to nic trestného ..."

"A kdyby ho strčila, myslíte, že by tam nechala ten dopis na rozloučenou? " dokončil za něj Příhoda. "Nu já bych jí hned nevylučoval, něco je tam divného. Ale to nám buď potvrdí nebo vyvrátí sám specialista," uzavřel Příhoda a šel si dát jedno pivo. protože mu z toho povídání nějak vyschlo.

Řešení je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 9: VYSKOČIL ČI NEVYSKOČIL? - ŘEŠENÍ.

KNIHY OFF-LINE

Případ 9: VYSKOČIL ČI NEVYSKOČIL? - ŘEŠENÍ.

Důkaz pro rozlišení mezi svržením a sebevraždou skokem je obtížné. Psychika mrtvého by poskytovala důvod, ale ne důkaz. Málokdy se vyskytují jasné stopy strčení či jiného násilí nebo alespoň přítomnost jiné osoby v místnosti v době pádu a podobně.

Statistika říká, že počet sebevražd pádem se liší v pořadí hodně podle země (USA mají 2 procenta, Anglie 4 a Hongkong 50 procent), ale počet vražd pádem versus sebevražd pádem dává přednost sebevraždě. Pokud byl dopis od Báry Nevrlé pravý, je pravděpodobné, že jej tam zanechal místo svého dopisu na rozloučenou, ten ostatně zanechávají sebevrazi méně než naopak. Pokud ale nebyl nalezen dopis psaný rukou mrtvého, toto vše jako důkaz úpro sebevraždu prostě nestačí.

Trajektorie pádu je také důležitá: vzdálenost doskoku, pokud je to sebevraždu, bývá větší než v případě, že byla oběť z okna vystrčena – obzvláště malá pak je, byla-li mrtvola jen shozena (pokud ji nebylo možno před vrhem rozhoupat, ale na to jsou potřeba dva vrazi.). Pokud by vrah oběť jen položil na římsu a jen shodil, skončila by blízko zdi (asi tři metry od zdi při pádu s výše až 20 metrů!).

Někdy ovšem tělo po pádu odskočí, je třeba teda najít místo prvého dopadu. Sebevrazi se většinou vrhají obličejem dopředu, často proto spadnou na hlavu, většinou ale skončí dále od zdi. Pokud jen povyskočí a spadnou kolmo, dopadají na nohy, které jsou pak teleskopicky vrženy do těla. To se zase může stát i při spuštění, ale je třeba držet tělo před spuštěním svisle z okna. Je ovšem možná i jiná poloha pádu, to podle letu.

Mechanická studie může podle polohy pádu, zranění a vzdálenosti od zdi

určit, o jaký pád šlo a zjistit v jaké poloze tělo opustilo okno. Nejlepší důkaz vraždy je ovšem důkaz, že oběť byla předtím zabita, omráčena nebo nadrogována (viz nález v krvi). Pomůže i podezření na jistou osobu coby vraha. Každopádně lze v tomto případě celkem vyloučit nešťastnou náhodu. Nic víc se z našeho případu zatím říci nedá a strážmistr si může oddechnout: rozhodně to nerozhodne on, ale odborník.

Zadání je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 10: JASNÁ VRAŽDA.

KNIHY OFF-LINE

Co si ještě lidé nevymyslí - "vraždu jako řemen" . . .

Případ 10: JASNÁ VRAŽDA.

Příhoda si tedy vyrazil autem do Sklenářovy ulice č. 13, tak jak mu adresu nadiktoval strážmistr Doufal do telefonu. "No jo - nešťastný číslo!" říkal si. Proč musí někdo bydlet v takovém čísle a ještě se nechat zastřelit?

"Pane detektive, " nahlásil mu Doufal, "už jsem udělal předběžné vyšetření a je to vražda jako řemen. "
"Ale, ale! Vím, co je to vojna jako řemen, ale vražda? Víte vůbec, proč se to říká , to "vojna jako řemen"?
"No jako že je pořádná, ne?" hádal strážmistr.
"Ale kdepak! Tuhá, pane strážmistře, tuhá, utažená jako řemen. To u vraždy neplatí, ledaže by pana Kašpárka někdo oběsil. Ale vy jste říkal, že byl zastřelen, ne? "
"Přesně tak a to do spánku, revolverem, no tím, co tady na zemi leží.

„No tak to počkejte, to také mohla být sebevražda, ne?“
„Ale nemohla, on měl tu pistoli v ruce, to já ji jen položil vedle nákresu polohy těla, co jsem si tu dovolil obkreslit na zem,“ namítal Doufal.
„Ale ta se dá vložit do ruky až po vraždě, ne? Tedy než tělo ztuhne, že ano.“

„To ano, ale všiml jsem si, že v zásobníku té pistole chybí dva náboje a on, jak je vidět z rány, použil jen jeden.“
„No to je zajímavé, a měl ji registrovanou?“ ptal se Příhoda.
„To měl a navíc jsem našel druhý náboj támhle ve zdi.“

„ No vidíte, pane Doufal, vidím, že jste opravdu udělal kus práce. A podezření máte?“

„To mám, pane Příhoda, ale zatím lehce vyvratitelné.“
„Ano, a jak?“ zpozorněl detektiv.

„Je podezření, že ho zabil jeho známý: hrávali spolu karty u Komárků v hospodě a on mu tam ten Kadlčák jednou řekl, že ho zabije. Jenže vražda se stala v poledne přesně řečeno ve 12:15:03, našel jsem tady hodiny na zemi a ty se v tu dobu zastavily, to jak Kašpárek po výstřelu spadl – on totiž zřejmě stál támhle u komody a spadl na ni. No ale v té době byl Kadlčák na obědě právě u Komárků.“
„A jak dlouho tam byl?"
No pane Příhoda, asi hodinu, přišel prý těsně před polednem. Ten Komárek, jako hostinskej, mu to všecko dosvědčil , já se ho zeptal, ještě než mohl mluvit s Kadlčákem, protože vím, že tam Kadlčák pravidelně chodí. I já tam chodím občas na oběd, ale tentokrát jsem nebyl,“ vyprávěl Doufal.

„Tak to třeba byla loupežná vražda, ne?“ pomáhal detektiv.
„ No to je nepravděpodobné, nic z věcí se neztratilo, ani peněženka ani občanský průkaz ani řidičák.“ „No to nevadí. On ten vrah chtěl, aby to vypadalo jako sebevražda, ale udělal jednu velkou chybu.“

„A kterou?“ zeptal se udivený se strážmistr. „Ale, ale, pane Doufal, nechci vám brát tu slávu, abyste na to přišel sám . . .

Řešení je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 10: JASNÁ VRAŽDA.- ŘEŠENÍ.

KNIHY OFF-LINE

Případ 10: JASNÁ VRAŽDA - ŘEŠENÍ.

Je pravda, že sebevrah by použil jen jednu ranu, ledaže by to byl opravdu břídil - ale i tak by se asi našlo nějaké škrábnutí první kulkou. Že byly vystřeleny kulky dvě obě ze stejné pisotle, je třeba ověřit. Je totiž i možnost, že každá kulka byla vystřelena z jiné zbraně, to by ukázalo balistické srovnání obou. Vrah potom druou kulku ze zanechané pistole vyjmul.

Tak či onak zůstává zde záhada dvou kulek, pro kterou zatím není vysvětlení. Je možné, že vrah nejprve zastřelil Kašpárka vlastní pistolí a pak druhou střelil do zdi a pistoli vložil mrtvému do ruky.

To, že Kašpárek spadl po výstřelu se nesrovnává s tím, že by po pádu ještě pořád držel pistoli. Také Kadlčákovo alibi dané zastavenými hodinami není nijak pevné: vrah mohl hodiny nastavit o hodinu napřed a rozbít je, případně je už s sebou přinést nastavené tak, aby mu to dávalo alibi. Vražda se tedy mohla stát dříve, to by měl potvrdit doktor.

Je tedy třeba zkontrolovat alibi Kadlčáka na dobu před 12:15:03. Ty vteřiny jsou zajímavé: nejednalo se zřejmě o novější digitální hodiny s displejem, protože ty, když se zastaví, zhasnou a po zapnutí začínají samy většinou od dvanácti hodin. Šlo by to sice také nějak narafičit, ale chce to odborníka na elektroniku.

Zadání je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 11: JEDE, JEDE, POŠTOVNÍ PANÁČEK.

KNIHY OFF-LINE

Nikdo nic, nikdy nemá, míti za definitivní, " zpívali kdysi Voskovec a Werich . . .

Případ 11: JEDE, JEDE, POŠTOVNÍ PANÁČEK.

"Tomu nerozumím, pane Příhoda, vždyť Provazník se při dovážení musel s autem courat a zastavovat u každé schránky či domu. jak se přitom mohl takhle hrozně nabourat? " divil se Doufal, když tento dorazil na místo činu.

"No to je pravda, pošťáci bývají dobří řidiči. A to se naboural někde do domu?"
"Ale ne, pod kopcem, jak se sjíždí na náměstí."
"A co brzdy, nepoužil?" zeptal se detektiv.
"Zatím to vypadá, že ne," potvrdil strážmistr. "Žádné brzdné stopy jsme nenašli. "

"Nu dobrá, dobrá. Víme alespoň, že deformace auta nevznikla nárazem s jiným autem či vozidlem?"
„Zcela určitě ne. On totiž narazil na sloup elektrického vedení a skončil v příkopě. Alkohol v krvi neměl a žádné zdravotní potíže jeho lékař v jeho záznamech také nemá. “
„Ani drogy? Anebo nemluvil náhodou zrovna do mobilu? " nadhodil Příhoda.

„ Mobil jsme nenašli, ale patrně nějaký měl. Musím to zjistit."
„To udělejte a zjistěte, komu volal, kdy a co přitom říkal. A co takhle výbušnina? Nemyslím, že by mohla tak zdemolovat auto nebo ho vyhodit do příkopu, ale mohlo to přerušit jeho pozornost. Musíme mít v té věci jasno. A nechte také zjistit, zda si mu někdo nehrál s brzdami, to by vysvětlovalo, proč nebrzdil, " přidal ještě Příhoda. "A co podezřelí?" .

„ On byl v autě přece sám, " udělal strážmistr udivený obličej.

„ Ale ne, to nemyslím, "zasmál se detektiv. "Myslím ty, co by měli zájem na jeho smrti. "
"No bohatý zrovna nebyl. O nepřátelích nic nevím. Takže to prostě bude jen nehoda, ne? "

„Ale sám jste říkal, že byl dobrý řidič! " zasmál se Příhoda.
„Takže vy myslíte, že to byla přece jen vražda. Ale jak to vrah udělal, pane Příhoda?" divil se policista.

„To už nechám na vás. Všechno ostatní jsme vlastně už probrali, " odpověděl detektiv a pohvizduje si písničku "Jede, jede, poštovský panáček", zmizel v nejbližším bufetu na jedno pivo a párek . . .

Řešení je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 11: JEDE, JEDE, POŠTOVNÍ PANÁČEK - ŘEŠENÍ.

KNIHY OFF-LINE

Případ 11: JEDE, JEDE, POŠTOVNÍ PANÁČEK - ŘEŠENÍ.

Jak se už Příhoda zmínil, je možné, že si někdo hrál s brzdami auta nebo prostě selhaly. Jenže brzdy samy o sobě tak rychle neselžou, opotřebovávají se pomalu a dobrý řidič by to zjistil. Pošťáci také mají ve zvyku svá auta kontrolovat sami: přeřízlou hadičku brzdné kapaliny by jistě hned našli.

Detektiv Příhoda ale naznačil, že mohlo jít ještě o něco jiného, - ale o co, to už neřekl - mohl jít o zamknuté či rozbité řízení. Také automati cký posilovací systém řízení může selhat "naráz", ale jen když se mu pomůže :-). Navíc je zde ještě ruční řízení, takže lze i pak volantem řídit, ale je třeba vyvinout větší sílu.

Přesto je možno auto př různé nehodě udržet na vozovce. Pokud by se ale zablokovalo anebo jinak porušilo - například zlomená torzní tyč - pak řídit auto opravdu nejde. Taková tyč by mohla být naříznutá, aby se zlomila někde cestou a ono naříznutí je vidět jen velmi zblízka. Byly případy, že ulomená tyč propíchal přední penumatiku, to je apk zlé. V takové situaci se řidič nejprve snaží zjistit, co se stalo s řízením a nemyslí na okamžité brzdění. Při dostatečné rychlosti pak stačí pár okamžiků, aby vůz sjel s vozovky a naboural se.

Pochopitelně by pjle vše vrah musle vědět - ale mohl to být třeba mechanik.

Zadání je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 12: NA STARÉM HRADĚ.

KNIHY OFF-LINE

Nestraší tam, ale problém tam je :-) . . .

Případ 12: NA STARÉM HRADĚ.

"Pane Příhoda, tohle není služební případ, ale pořád mi to vrtá hlavou.“ prohlásil Doufal, když si o přestávce dával s Příhodou čistou Kolu – byli totiž oba zrovna ve službě.

"No já na historii moc nejsem,“ vymlouval se detektiv. „Ale je-li to dost zajímavé, můžeme si to alespoň teoreticky rozebrat. O co vlastně jde?“
"Ale je to taková historická 'whodunit', něco jako ta kniha „Ve jménu růže“.
"To má něco společného s Rožmberky?“ zeptal se detektiv.
"Ale ne, tohle se jmenuje „ Zánik rodu Kunčaftů" vysvětloval strážmistr.
"To má asi být Kunštátů, ne?“ zasmál se Příhoda.

„Máte pravdu, mě se tyhle staré rody pletou. Tak on ten hrabě - nebo to byl baron? - ale to je jedno, prostě ten pan Jeník z Kunštátů měl syna, který usiloval o jeho život a dceru, která usilovala o jeho život a snad každý na tom hrabství usiloval o jeho život.“
„No to je dost podezřelých. Ale z čeho? Neříkejte, že ho nakonec dostali,“ zasmál se detektiv.
„Myslíte toho vraha? Tam jsem to ještě nedočetl.“

„Ale ne, myslel jsem toho Jeníka. A jak to udělali? “ zeptal se Příhoda.
„No to právě nevím!“ .
„ Neříkejte, že nevíte, jak zahynul. Jak by jinak poznali, že je mrtvý?“ divil se detektiv.

„ Ale ne, to poznali, že nedýchal a neklepalo mu srdce,“ vysvětloval Doufal.
"No tak vidíte, záhada je vyřešena," zasmál se detektiv.

„Ale právě že není, nevíme totiž abi KDO to udělal!“ rozčiloval se strážmistr.
"No tak to dočtěte, oni to tam určitě uvedou," zasmál se Příhoda.

„To já právě nechci, mě zajímá, zda bych na to s vaší pomocí nepřišel sám, bez čtení, " vysvětloval policista.
„A tak, už chápu. Co všecko o tom v knize napsali? Především scénu smrti, to tam je?“

„Ale ano, bylo to při večeři. On ten Jeník měl svého ochutnávače, to víte tehdy se otravy báli jako čert kříže. A zrovna při tom řekla jeho dcera Anička, že to víno ochutná sama, což také udělala a pak podala – ten samý pohár – svému otci. No a ten se napil a zcepeněl, pardon, skonal. . . A jeho potomci ár let později také, ale každý na něco jiného. A tak vymřel rod Kunčaftů."
A nemohlo to být něco jiného? " zeptal se Příhoda.

„Ne,“ řekl Doufal. „Přivolaný felčar jasně našel, že byl otráven jedem.“
"No tak byl otráven jedem, no a co má být?“ zasmál se detektiv
„Vy se schválně děláte hloupým, pane detektive,“ durdil se strážmistr. „Jak to mohla ta dcera udělat, když se přece každý díval?“

„No asi to jen tak lehce nevyměnila,“ nadhodil Příhoda. „Já nejprve myslel, že třeba mu jen dala nějaké omámení a že ho pak vedle otrávil ten felčar, byvše bohatě odměněn tou Jeníkovou dceruškou.“
„... nebo synáčkem, „ připomněl detektiv. "Ale to by asi také ona sama padla omámena, že? A padla?“

„No právě, že nepadla. Spíše tam asi nenápadně něco vysypala,“
„Vždyť jste sám říkal, že by to museli hosté vidět, " namítl Příhoda. „Ale jedno řešení by tu bylo, ne?“
„A které?“ zeptal se Doufal.

„No přece to vaše, na které chcete přijít," zasmál se detektiv, dopil Kolu a šel vyšetřovat vraždu provazochodce, který se zničehonic zřítil v blízkém cirkuse.

Řešení je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 12: NA STARÉM HRADĚ - ŘEŠENÍ.

KNIHY OFF-LINE

Případ 12: NA STARÉM HRADĚ - ŘEŠENÍ.

Moc toho opravdu už nezbývalo, jen to, že dcera byla patrně imunní na jed - ať už od nátury (to asi sotva) nebo spíše úmyslným požíváním jedu v malých dávkách po delší dobu.

Pochopitelně každé tvrzení by se dalo dále zpochybňovat, například tvrzení felčara, že hradní pán byl otráven - mohl mít jen allergii na nějaké jídlo ale mohlo to být i něco jiného: spasmatická smrt nemusí mít za příčinu vždycky jen jed. Pokud ale felčar jed cítil nosem či nějak přesněji identifikoval, pak už jinak opravdu nezbývá vůbec nic. I když, pravda, i eskamotérská výměna číší je možná :-).

Zadání je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 13: HOLEŠOVICKÝ VODNÍK.

KNIHY OFF-LINE

Na topole nad jezerem - ale ne, vy ještě věříte na vodníky? . . .

Případ 13: HOLEŠOVICKÝ VODNÍK.

"Pane Doufal, když už jste ten detektiv amatér, mám pro vás případ jako z pohádky a je to dobré procvičení, aniž byste se musel zabývat přímo fyzicky ssamotnou obětí. Co vy na to?" lákal strážmistra Příhoda.
"No jen jestli to nebude zase nějaký váš vtip," odpovídal opatrně Doufal. "Nerad bych vypadal jako nějaký nekňuba, jen proto, že jsem vám naletěl."

"Vidíte, to je krásný výraz: nekňuba. To já si o vás ale nikdy nemyslel. Pro mě jste vždy byl a budete jen a jen opravdový kňuba," usmíval se detektiv.
"No proto," uklidnil se strážmistr. "ale co to vlastně jen ten 'nekňuba'?"
"A víte, že ani nevím? Nejblíže je k tomu anglické slovo 'nincompoop' tedy vysloveno 'ninkompůp', což znamená něco jako 'hňup', ale až na podobná písmena zde nemáme nic, o co bychom se mohli opřít. V němčině by zase 'kňuba' bylo nejbližší slovu 'knabe', což znamená 'chlapec', ale ani to moc neříká," pokračoval ve svém žertu detektiv.

"A jak je to teda s tou hádankou?"
"To máte tak: ve Starých Holešovicích žila kdysi panna Lenka, která milovala panoše Járu ze mlýna. Chodívali spolu randit na hráz rybníka Rákosníka. Jednou se ale Lenka opozdila a když přišla na hráz, Jára nikde. Procházela se tedy na hrázi a najednou kouká, z rákosí Rákosníka trčí noha. Když přišla blíže, viděla, že je to Jára a navíc i utopený.
Ale tu už se přiblížil i porybný Francek, kterého kdysi Lenka odmítla a vida ji u mrtvoly, začal ji obviňovat, že prý ho ona utopila. Marně nešťastné děvče plakalo a hájilo se, hned ji táhl k rychtáři a ten šup s ní do vězení," vykládal Příhoda.

"Ale to je hrozné! Ubohé děvče! A jak to s ní dopadlo?" vyzvídal Doufal. "To určitě udělal to ten Francek, on měl na ni spadeno, že ano?"
"No to já nevím, ostatně to by ale nic nedokazovalo. Jisté je, že svědek žádný nebyl, jen ta přitěžující okolnost, že každý věděl, že Lenka s Járou chodila a to, že je někdo předtím viděl, jak se hádali. Marně jim vykládala, že se hádali o to, kolik lidí pozvou na jejich svatbu," vysvětloval detektiv.

"A jak to dopadlo?"
"Nu žádné zranění na Járovi nenašli, tak ji obvinili z čarodějnictví a že jí dají na útrpné právo."

"Jaké právo?"
"Nu tak se říkávalo mučení. To by ovšem nikdy nevydržela a tak už už se zdálo, že je ztracená. Naštěstí ale - "
"- naštěstí co?" zaúpěl Doufal. "Nenapínejte mě, pane detektive!"

"Naštěstí vše dobře dopadlo. Zavolali místního lékaře a ten zjistil, že - "
"Že to byla sebevražda, že ano?" vykřikl se strážmistr.
"No tak, pane Doufal, jak se může někdo jít utopit v takové malé hloubce, že mu ještě kouká noha z rákosí?" popichoval ho Příhoda.

"Tak to byl přece jen ten Francek!" zadoufal Doufal.
"Nu to nechám na vás. Ze mne to ani útrpným právem nedostanete!" zachechtal se ďábelsky Příhoda a dal si ještě jedno pivo.

Řešení je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 13: HOLEŠOVICKÝ VODNÍK - ŘEŠENÍ.

KNIHY OFF-LINE

Případ 13: HOLEŠOVICKÝ VODNÍK - ŘEŠENÍ.

Lékař zřejmě zjistil, že "utopený" neměl vodu v plicích, musel tedy zemřít ještě předtím, než spadl do vody, ale protože na sobě neměl žádné zranění, nešlo tedy asi ani o vraždu, leda že by ho někdo otrávil. Nešlo ale asi ani o sebevraždu - opět s výjimkou otrávení. Smrt otravou se ale většinou vyznačuje křečemi, takže obličej mrtvého či jiné znaky by otravu naznačily. Podobně kdyby byl uštknut, našlo by se zranění.

Nejspíše tedy šlo o nějaký zdravotní problém, patrně srdeční záchvat či mozkovou mrtvici. Ale i to by asi bylo nápadné, podobně jako smrt udušením a o tom lékař - patrně zkušený - nic neřekl. Nelze tedy přesně určit příčinu smrti, pokud se neprovede detailní pitva.

Rozhodně se ale dá už předem asi vyloučit násilná vražda. To by teda vylučovalo i to, že Járu stáhl do vody vodník . . .:-).

Zadání je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 14: VRAŽDA V KANADĚ.

KNIHY OFF-LINE

V Kanadě je všecko daleko a vzdálenosti se tam neudávají v kilometrech, ale jen v hodinách nebo dokonce dnech (míněno jízdy autem) . . .

Případ 14: VRAŽDA V KANADĚ.

"Pane detektive, nemohl byste nám pomoci? Máme jeden takový případ z Kanady a vypadá to na vraždu. Nějaký Karel Došel si tam zajel na dovolenou a zmrznul," zavedl hovor strážmistr.

"Tak došel nebo zajel?" zažertoval detektiv.
"Obojí, pane Příhoda, ale vy jistě víte, jak to myslím," durdil se Doufal.

"Tak především: já beru jen místní případy," řekl Příhoda."Navíc Kanadu neznám, ale vím, že se tam nejezdí na dovolenou v zimě a už vůbec ne zmrznout. Na to stačí zajet do Krkonoš nebo i někam jinam blíž," namítl Příhoda.

"Ale on tam nejel spáchat sebevraždu, on tam jel na ryby," vysvětloval Doufal. "On totiž slyšel, že se tam loví ryby i v zimě, a to tak, že si vyjedete autem na zamrzlé jezero, sedí se tam v jakési budce na ledu, která nemá podlahu a uprostřed je díra. Tam se hodí šňůra a zatím se sedí u kamínek a čeká se na oběť."

"Počkejte, to to nějak pletete, obětí přece byl on. Nebo že by to byla ta ryba?" dobíral si detektiv Doufala.
"No oběť - teda ta ryba - tam žádná nebyla; nic nechytil. Obětí byl právě ten Došel, našli ho tam zmrzlého," vysvětloval strážmistr.
"A co dělal?" zeptal se Příhoda.
"No on byl účetní, ale co to má s tím společného?" divil se strážmistr.

"Ale ne, "zasmál se detektiv, "já myslím, co dělal, že zmrznul."
"No asi nic, jen tak seděl a čekal, až zmrzne," odpověděl stále ještě nechápavý Doufal.
"No dobře, tak to asi byla jen sebevražda, ne? Ačkoliv účetní se nezabíjejí v Kanadě, ti utíkají s penězi do Argentiny," zachechtal se Příhoda.

"On tam nechal dopis, že tam asi zmrzne, pokud mu rychle nepřijde někdo na pomoc. To nevypadalo jako dopis na rozloučenou a ani nenapsal, že by se pro něco trápil, navíc tolik, že by se pro to zabil takovou drsnou smrtí. Víme, že si předtím topil, až vytopil naftu v kamínkách, pak se zabalil do deky a čekal na pomoc. Ale nikdo nepřicházel, tak zmrzl. On totiž byl o holi, špatně chodil a věděl, že by stejně daleko nedošel - a to jezero bylo dost vzdálené od civilizace."

"A on neměl mobil? " divil se detektiv.
"Neměl a ani autem odjet nemohl, " přitakal Doufal.
"To je ale nepořádek, pane strážmistr: Neměl mobil, neměl dost nafty do kamínek, nikomu ani neřekl kam jde - ještě řekněte, že neměl ani benzin v autě," divil se Příhoda.

"No právě, to je ten problém, on benzin měl, ale měl vybitou baterku."
"Ale to je v Kanadě běžné, to se stává často, přijde trochu mrazu a baterka ztratí náboj. Ale stačí jen nastartovat a za pár minut je dobitá. Proto mají auta alternátor, či jak se nesprávně říká, dynamo. Ale ta se už dnes nedělají. "
"Jenže auto se startuje baterií a když ta je vybitá, tak nic nepomůže, " vysvětlil, celkem zbytečně, strážmistr.

"To máte pravdu. A on byl v té Kanadě sám?" zeptal se detektiv.
"Ne, byl tam s manželkou, návštěvou u přítele, nějakého Pavla Hovorky. který už tam žije deset let a pozval je. A lidé z Hrdlořez, kde Karel žije - teda žil - nám říkali, že ten jeho přítel kdysi, před lety, to ještě když žil v Čechách, chodil s jeho nynější paní. No ona tehdy ještě nebyla vůbec paní. Chtěl si ji vzít, ale ona měla radši Karlíka. Ta ovšem tam s Karlíkem na rybách nebyla, místo toho šla do supermárketu - a má dobré alibi. Jenže mně se nelíbí ta vybitá baterka."

"Mě také ne, pane strážmistře, ale co naděláme," povzdychl naoko vážně detektiv. "baterky se někdy vybíjejí. Ale ještě víc se mi nelíbí, že ta paní ani

ten přítel nevěděli, kam jel Došel - chci říci kam Došel jel - vidíte, jak jste mě popletl. A také to, , že on neměl s sebou mobil. Jak se říká, stará láska nerezaví, třeba se jí zase začal ten Pavel víc líbit a dohodli se - . Ale to je asi nesmysl, důkazy pro vraždu žádné nejsou, ne?"

"Jenže naši kolegové v Kanadě něco tušili, tak vymontovali alternátor, ale ten byl v pořádku a vyndali i baterku a když ji nabili, tak ta pak byla také v pořádku. A byla zcela nová, asi měsíc stará," namítl Doufal.
"No jo, ono se říká, že "mountie" - to je policajt z kanadské jízdní - prý nakonec vždy dostane svého muže. V tomto případě asi mysleli odborníka," zasmál se Příhoda.

"Jak to myslíte, pane detektive,?" zeptal se nechápavě Příhoda.
"Protože ti ostří hoši tam asi navždy zkazili možnost, aby se zjistilo, zda to byla vražda či jen neštěstí z nedbalosti či nezkušenosti," odpověděl detektiv a odcházel, pískaje si melodii trampské písně "Třista mil je do Fort Adamsonu, možná, že i ještě víc" . . .

Řešení je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 14: VRAŽDA V KANADĚ - ŘEŠENÍ.

KNIHY OFF-LINE

Případ 14: VRAŽDA V KANADĚ - ŘEŠENÍ.

Pokud byla opravdu baterie vybita, byl to zřejmě i důvod, proč auto nenastartovalo. Vybila se baterka mrazem? Patrně, ale den na mrazu ještě tolik neznamená - to už asi musela být částečně vybita, když tam Došel dojel.

Protože alternátor byl dobrý (a předpokládám i regulátor, ten mechanici jistě nevynechali) a nabitá baterka by sama nějakou dobu držela náboj, zbývá jen jedna možnost: uvolněný řemen k alternátoru. Tak se stalo, že se alternátor netočil - nebo řemen dost prokluzoval a baterka se nedobíjela, ale naopak vybíjela skrz spotřebiče.

Pokud pan Došel nepoužíval světla, je možné, že mu vystačila na celou cestu tam - zapalování tolik nebere a ani ventilátor k topení, které dodává chladicí okruh, ne. Po zastavení ale už náboj v baterce nebyl dostatečně silný k nastartování, tam je potřeba silný proud z baterky. Patrně to zjistil, až když se chystal domů. Pokud se o to pokoušel několikrát, vybil si navíc i ten zbytek náboje.

Pokud si policisté nevšimli volného řemenu, po odmontování alternátoru už bylo pozdě - důkaz by ostatně byl nepřímý - pokud se to nestalo už někdy předtím, mohlo jít o náhodu. jenže pak by ale byl Došel opatrný. Mohlo to teda být připraveno jako past, ale to už se asi nedovíme, pokud si toho volného řemene mechanik od policie nevšimnul a nezapamatoval. Navíc skutečnost, že Došel neměl mobil a jeho žena i s přítelem ani nevěděli kam jel, je dost podezřelá. Došel patrně přítele pozval, aby jel s ním, ale ten odmítl. Proč asi?

Zadání je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 15: ZLATÝ SKARAB.

KNIHY OFF-LINE

U někoho je to posvátný brouk, u jiného jen hovnivál obecný. . .

Případ 15: ZLATÝ SKARAB.

"Mám pro vás záhadu, pane detektive," skoro jásavě oznamoval strážmistr.
"A copak, pane Doufal?" zeptal se Příhoda. " A jak jste uhodl, že mám rád záhady?"
" Mám na to šestý smysl," vysvětloval vážně Doufal. "A taky proto, že mi ty záhady vždy pomůžete vyřešit."
Zcela zmrazen touto logikou, Příhoda unaveně řekl: "Tak sem s tím, když jste to tak dobře zdůvodnil."

"Mam takový problém: ztratil se zlatý prsten, ve tvaru skarabeusa - jestli víte, co to je. celý zlatý."
"Skarabea, ne skarabeusa, " opravil ho detektiv. "Jo, vím, co je skarab, je to brouk. Ale tak ho hledejte, pane strážmistr, to je práce pro vás jako stvořená!"
"Já už ho našel, pane detektive, v zastavárně."
"Ale to je skvělé, tak gratuluju - a je po záhadě, ne?"

"Není, " řekl smutně Doufal, "já našel ještě jeden, při prohlídce bytu jednoho podezřelého."
"No to je horší," řekl detektiv, "neztratily se ale náhodou dva? "
"Ale ne, ztratil se jen jeden, ale našly se dva," odpověděl strážmistr.

"Neříkejte! Pokud se prsten normálně - vlastně paranormálně - nerozdvojil, znamená to, že ten druhý se neztratil, vy jste ho jen rekvíroval jeho majiteli, že ano?"
"Ale ne, ten člověk nebyl žádný majitel, ale známý lupič Podvondra - jenže z něho jsme nic nedostali."
"To jste ani nemohli, pokud ho nespolkl. A jak víte, že se ten první vůbec

ztratil?" zeptal se naoko naivně detektiv.

"Nu protože to jeho majitel, známý zpěvák Doktor Tenorio, oznámil policii."
"Tak to asi lhal, ne? Nejprve ho zastavil v zastavárně a pak to oznámil jako krádež? To je ale trestné!" žertoval Příhoda dál.
"Ale on ho nezastavil. zastavil ho nějaký Francek Maryša - majitel zastavárny má i jeho podpis."

"Ale vy potřebujete jeho *popis*, ne podpis! " zasmál se detektiv. "A už jste toho člověka našel?"
"Právě že ne! On totiž vůbec neexistuje!"
"To asi ano, totiž ne, neexistuje. Protože váš majitel zastavárny asi nezná českou literaturu, " usmíval se Příhoda.

"Jak to myslíte, pane detektiv?" otázal se Doufal.
"Vidím, že ji také neznáte," zašklebil se detektiv. "Francek a Maryša jdou dvě známé postavy ze hry Bratří Mrštíků, nazvané Maryša."

"Ale proboha, teď mám teda dva pachatele: Nějakého Francka a nějakého Maryšu," zaúpěl Doufal.
" To by se vám jen hodilo: dva prsteny, dva pachatelé," zachechtal se detektiv. "Ale musím vás zklamat: Maryša byla žena a Francek byl její milenec".

"Ale pane detektiv, nedělejte mi tady z toho zamilovanou love-story. Buďte vážný. Mám dva úplně stejné prsteny a nevím, který je ten pravý".
"Máte pravdu, jeden asi bude falešný," potvrdil detektiv. "A proč to nedáte odborníkům?"
"Když já jsem si chtěl udělat trochu té amatérské detekce. Víte, že bych jako jednou byl tak chytrý jako vy a třeba by mě také udělali detektivem."

"Ale to je správné! To se mi líbí, jen do toho, pane strážmistr! Předpokládám, že oba prsteny vypadají stejně, ne?"
"No právě," přitakal Doufal. "A tak jsem doufal . . . "
"Nu vidíte, už si i pamatujete svoje jméno," zachechtal se detektiv. "A zkusil jste do nich kousnout?"
"Ale proč, pane detektive? Co kdybych si vylomil zub?"
"Nu dříve, za starých časů, to lidé dělali, ale je-li to cizí prsten, tak bych to nedoporučoval."

"Nu já bych to stejně podle chuti nepoznal. Já bych radši zkusil něco vědeckého: víte, jak ten z Archy Medes, to byla ale chytrá hlava, četl jsem o tom, jak to udělal."
"No vidíte, a co vy na to ?" zeptal se Příhoda.

"Jo, že on měl podobný případ a oba prsteny vytlačily každý stejné množství vody. Ty moje taky."
"To bude asi tím, že jsou identické. Zkuste to jinak, bez vody.
"A jak, pane detektive?"

"Když chcete moje místo, musíte na to přijít sám, v tom vám nepomůže ani diplom z Plzně. A mimochodem: ještě musíte přijít na to, kdo který ukradl, případně padělal." řekl zlomyslně Příhoda a odešel si dát jedno pivo na ten bolehlav, který vždy dostal, když se ho strážmistr na něco ptal.

Řešení je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 15: ZLATÝ SKARAB - ŘEŠENÍ.

KNIHY OFF-LINE

Případ 15: ZLATÝ SKARAB - ŘEŠENÍ.

Zopakujme si to: Doktor Tenorio oznámil, že se mu ztratil prsten - ten se údajně našel v zastavárně, kde ho zastavil jakýsi Francek Maryša - což pochopitelně nebylo jeho pravé jméno. Strážmistr se zřejmě nezeptal na jeho popis, ale spokojil se jménem. Druhý prsten se našel v bytě pozdezřelého lupiče Podvondry a vypadal stejně, jako ten prvý. Otázkou je, zda jeden z nich není padělek.

Doufal to ovšem dělal špatně: měl prostě dát prsteny na váhu a když jeden bude těžší, tak to je ten pravý: levnější slitina zlata se stříbrem je ovšem lehčí než zlato. Pokud by oba vážily stejně, buď jsou oba originály (a patrně levné) či oba padělky. O tom může rozhodnout jen odborník. Pokud byl originál cenný jako historický artifakt - ale Tenorio nic takového nenahlásil - pak mohl být i udělán i ze stejného kvalitního zlata. Ale to se dostáváme do oblasti umění a opět jen odborník by poznal, který prsten je originál. Zůstává ovšem otázkou, kde by padělatel našel vzor, aby mohl udělat tak skvělou uměleckou kopii, příadně dvě :-).

Spíše se jedná o padělek z nehodnotného zlata. Pokud je tedy jeden prsten lehčí, je otázkou, kde se který prsten nalezl (pokud si to Doufal přesně ocedulkoval a nespletl to). Ještě je třeba dodat, že u velmi cenných prstenů si majitel - nebo pojišťovna - nechá udělat kopii a originál zavře někam do trezoru.

Verze a: Když se originál našel v zastavárně, je to zřejmě ten, který patřil Tenoriovi. Jen ten ale může vysvětlit, zda existovala kopie a jakto, že se ztratily oba prsteny a proč nenahlásil i ztrátu kopie. Podvod není vyloučen.
Verze b: Když se originál našel u Podvondry, zřejmě to byl on, co ho ukradl. Kdo dal kopii do zastavárny, nevíme a je třeba najít onoho "Francka". Zda

mohlo jít o dvě krádeže, zase jen Tenorio může vysvětlit. Opět, povod není vyloučen.

Případ, že oba prsteny jsou kopie by ukazoval na to, že se jednalo o tuctový prsten a Tenorio to buď věděl a chtěl na tom vydělat, nebo byl tak naivní, že koupil tuctový prsten. Rozhodně ho zvlášť nepřipojistil, jinak by odborník už při podpisování smlouvy poznal, že jde jen o málo cenný prsten či dokonce padělek. Pokud jde naopak o dva originály cenných prstenů, je dokone možné, že ten druhý (oba byly jasně ukradeny) patřil jinému majiteli.

Zadání je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 16: JÁ TU HRAJI DRUHÉ HOUSLE.

Kdo v zlaté struny zahrát zná - pokud mu je teda neukradnou . . .

Případ 16: JÁ TU HRAJI DRUHÉ HOUSLE.

Doufal uvítal Příhodu zcela typicky "Mám tady zase jeden skutečný případ: jde o houslistu komorního orchestru Artura Sladovnika -"
Ale pane strážmistře," řekl unaveně Příhoda a zařertoval: "Pokud ho někdo zabil, tak už mu stejně nepomůžete, nechte to policii."

"Ale vždyť já jsem policie," řekl uraženě Doufal.
"Máte pravdu, zapomněl jsem," prohodil detektiv a usmíval se pod fousy,"Tak jak umřel?"

"Ale on neumřel, on ještě žije," vysvětloval strážmistr.
"Tak ho nechte žít. Nebo dostal nějaké výhružné dopisy?"
"Ale ne, ukradli mu stradivárky."

"No to je neštěstí," zašklebil se Příhoda,"No vidíte, to se může stát jedině houslistovi. A co teď dělá? Hraje druhé housle?"
"Ne, on hraje první housle, vlastně ne, vy jste mě popletl, on si musel půjčit druhé housle, ale jako houslista hraje první housle, jestli chápete, co tím chci říct."
"No chápu," ujistil ho detektiv. "Takže je vše v pořádku, ne?"

"Ale není, ty první housle byly jeho a dosud se nenašly. Je to klenot, víte?"
"To jako že jsou cenné? No to chápu a máte nějaké typy?"
"No mám: jeho neteř také hraje housle," odvětil Doufal.

"Takže jste ji hned vyzpovídal, ne?"
"No já jí dokonce i prohlédl byt, ani nic nenamítala," vysvětloval strážmistr.

"No také proč, byla by hloupá, aby je schovala právě tam. A má alibi?"
"Nemá, nikdo ji neviděl ty housle krást," ujistil ho popletený strážmistr.

"Ale ne, já myslím, kde byla v době, kdy se ty housle ztratily."
"Byla ten výkend, kdy se ztratily, zrovna s kamarádkou na chatě. To vím jistě, její kamarádka to potvrdila."

"A kde byl ten výkend Sladovník?"
"On byl ve Varech. Byl to nějaký seminář."
"Takže doma nebyl. Nu a co další podezřelí?" zeptal se Příhoda.
"Starý Komárek, on hraje druhé housle v tom samém orchestru. Alepoň ho podezřívá sám Sladovník. Prý mu je pořád ošahával a jestli prý si na ně může zahrát - i půjčit domů si je chtěl. A víte, co je zajímavé?"

"Vím, ale vy mi to stejně řeknete. Že nemá alibi, co?"
"Jak jste to uhodl, pane detektive? Vy jste opravdu hlava!"
"Nu o hlavě nevím, ale hádat umím. A jakto, že nemá alibi?"
"Nu on strávil výkend s nějakým cizím hudebníkem, Ten ale odcestoval zpět do Švýcarska a on nezná jeho adresu. Tak co si o tom myslíte, pane detektive?"

"Přesně to, co vy. Že tam nejdříve zajedete a pak budete schopen určit zloděje", zachechtal se detektiv.
"Do Švýcarska? Ale kde to tam mám hledat?"

"Tam ne, to by bylo spíš na dovolenou než na pátrání," odtušil Příhoda a odcházel, pískaje si houslovou árii z Vivaldiho 'Čtvera ročních dob'.

Řešení je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 16: JÁ TU HRAJI DRUHÉ HOUSLE - ŘEŠENÍ.

KNIHY OFF-LINE

Případ 16: JÁ TU HRAJI DRUHÉ HOUSLE - ŘEŠENÍ.

Máme zde tři možnosti:
1) Housle někdo zcizil (nebo si je bez oznámení půjčil, což je totéž :-)
2) Sladovník housle schoval a tvrdí, že mu je někdo ukradl (tedy podvod, asi aby vylákal pojištění)
3) Někdo housle zničil

Předem odmítneme možnost 2 a 3), protože ty určitě lépe vyřeší detektiv pojišťovny. protože půjde o zaplacení škody.

Dále si vyjmenujeme podezřelé:
a) Neteř a její kamarádka
b) Starý Komárek
c) Sám Sladovník

Nejprve si odbudeme pana Sladovníka. Alibi na výkend má, ale to mu nepomůže: mohl schovat housle ještě než odjel do Varů. Předpokládáme totiž, že mu je neukradli až ve Varech, nic takového přece stážmistr netvrdil. Pokud ve Varech ale Sladovník i hrál, sotva mohl Sladovník odjet do Varů bez houslí a nezpozorovat to :-). Spíše to zpozoroval a že měl doma ještě druhé housle, použil tyto. Pak to ale měl ohlásit dřív, což neudělal. Proč asi?

Jestli byl ale okraden ještě než odjel do Varů, alibi těch druhých na výkend je zbytečné, to už bylo po krádeži. To vše ale zjistí daleko lépe zkušený detektiv pojišťovny.

Zbývají ti druzí podezřelí, kteří všichni asi věděli, že Sladovník bude ten výkend ve Varech. Také zde se zdá. že krádež zřejmě provedli ještě před jeho odjezdem, jinak by si housle odvezl s sebou. Komárek to mohl vědět také,

tomu se třeba Sladovník svěřil a i neteř to mohla ze Sladovníka chytře dostat.

Při krádeži by byl poškozený zámek anebo také ne (zloděj mohl mít klíč). Kdo neměl klíč, musel by zámek rozbít nebo jít oknem - pak by se případ změnil z krádeže na vyšetřování vloupání (skutečného či fingovaného). Příhoda tedy zřejmě poradil Doufalovi, aby se rozjel nejprve prohlédnout ten zámek v bytě.

Dvě věci jsou podezřelé: nejprve to, že neteř má alibi od kamarádky - možná, že v tom byly obě. Je sice možné, že neteř vloupání maskovala rozbitím zámku (mohla mít klíč), zatímco na druhé straně i Komárek mohl mít klíč a nafingovat vloupání: mohl zámek schválně poškodit, aby odvedl pozornost od sebe. Je podezřelé, že si neteř tak ochotně nechala prohlédnout byt - třeba si byla jistá, že tam housle nejsou, ale také mohla být opravdu nevinná. Motivem byl asi prodej - pak by stačilo hlídat ji či Komárka, kdy a kde housle prodá.

U Komárka není tolik podezřelé to, že si chtěl zahrát, jako to, že strávil výkend s cizím hudebníkem. On nemusel znát jeho adresu, ale určitě by měl znát jeho jméno a tak by se ta osoba lehce našla. Proč ale to jméno neřekl? Je možné, že housle ukradl a nechal odvést právě tím člověkem do ciziny. Hloupým dotazem o alibi na výkend ho vlastně Doufal přinutil něco vyzradit :-). I tak bude hledání v cizině obtížné, proto je lépe nejprve prohlédnout tu chatu.

Jedno je jisté: Komárek (nebo ta neteř) potřebovali čas na to, aby housle někde uschovali. Pokud zloděj housle už odvezl do ciziny, je to zlé. Pokud je jen dočasně schoval, třeba na venkově (anebo i na chatě), je ještě naděje, že se najdou.

Zadání je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 17: NEPRAVÁ DCERA.

KNIHY OFF-LINE

Jak je to napsáno na místním hřbitově: "Zde leží místní pastor, pravý *otec všech místních dítek." :-) . . .*

Případ 17: NEPRAVÁ DCERA.

"Já nevím, co všecko si lidé vymyslí," řekl Doufal detektivovi při jejich další schůzce.
"A to vám vadí? Vždyť to ani všecko nemůžete vědět - lidé pořád něco vymýšlí, pane strážmistře," řekl Příhoda.

"No právě, podívejte se na tohle: máme jeden případ, kde dvě ženy tvrdí - teda každá z nich - že je Anežka Malomocná," vysvětlil Doufal.
"Ale je-li malomocná, pak je to případ pro lékaře," prohodil detektiv a když mu strážmistr vysvětlil, že jde jen o příjmení, dodal šibalsky: "Ah tak, to víte, tak jak jste to vyslovil, tak se to nedalo poznat :-)."

"Jde totiž o uznání otcovství: Matěj Malomocný, místní pastor v Podolkovicích, kdysi splodil nemanželskou dceru, ke které se ale nikdy nepřiznal. Teď umřel a kurie jeho církve napsala do novin dotaz, že se hledá ona dcera, teda jako dědička a - " vysvětloval strážmistr, ale Příhoda ho přerušil:

"Počkejte, tak za prvé: když se k ní nikdy nehlásil, jak se ví, že vůbec má dceru?" zeptal se detektiv .
"Na kurii přišla matka té dívky, která, když se dozvěděla, že pastor umřel, jim to tam řekla. Hned po narození prý musela dát dceru jiné rodině, která se někam odstěhovala a ona neví kam."
"Opět nechápu: proč jí má dceru najít zrovna ta kurie od pastorovy církve?" zeptal se Příhoda.

"No to jsem vám chtěl právě říct: ona, když ji dávala té rodině - tehdy ještě pár měsíců starou - dala jí na krk stuhu s prstenem, který prý ji dal pastor a který byl historicky i nábožensky cenný. To prý měla být jako peněžní náhrada za výchovu dívky. Církev teď dostala zájem mít takový prsten, dala to do novin a nabídla i velkou odměnu. První krok byl ovšem najít tu dceru - teď by jí bylo asi osmnáct."

"Chápu a už se nabídly dvě Anežky, obě Malomocné, že," doplnil ho detejtiv.
"Ano, jednu našel po nějaké době hledání sám úředník kurie a ta druhá se přihlásila sama, na ten inzerát. Ta prvá tvrdí, že o žádném prstenu nic neví a inzerát nečetla, druhá prý ho četla a proto se přišla přihlásit."

"A jejich rodiče?" zeptal se Příhoda.
"Matku přece nepoznala ani jedna a otce - pastora - také ne, takže od nich se moc nedovíme. A ještě něco: včera večer objevili ve Warnsburku, že se jim v místním muzeu ztratil prsten z osmnáctého století."
"No výborně, teď už víme, kdo má prsten, že? Matka je ještě neviděla, ne? Teď mi ale řekněte," řekl detektiv, "zda v tom oznámení v novinách bylo také něco víc o tom prstenu."

"To nevím, ale zeptám se," potěšil se Dohnal, že konečně dostal nějakou radu, i když nevěděl proč se detektiv ptal.
A jsme -li u toho: víte, proč to chtěl Příhoda vědět?

Řešení je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 17: NEPRAVÁ DCERA - ŘEŠENÍ.

KNIHY OFF-LINE

Případ 17: NEPRAVÁ DCERA - ŘEŠENÍ.

O existenci pastorovy dcery původně věděl jen pastor a jeho milenka. Pastor už nepromluví, takže veškerou informaci máme jen od ní. Podobně nevíme, zda jí onen prsten opravdu pastor dal. A máme tu najednou dvě dcery: jedna si přečetla oznámení v novinách, druhou našli církevníci sami.

Otázka zní: Jak? Nikde se totiž nedozvíme, jak se dívka jmenovala příjmením - určitě ne Malomocná, když se k ní pastor veřejně nehlásil. Je možné, že právě ta druhá byla podvržena nějakým pracovníkem kurie : jak věděl, že je pastorova dcera, když ani její matka ji nepoznala? Měl by to vysvětlit. Ale i ta první je podezřelá, už pro víc věcí.

Nakonec i sama matka je podezřelá: mohla si přece celou věc s první či druhou dcerou jen vymyslet. Proč ale? Pokud byl prsten kradený, určitě by se dal - a s ním i podvod - lehce identifikovat. Bylo by lepší jej prodat. Nemůžeme sice předpokládat, že zloději jsou vždy nesmírně chytří, to jen v detektivkách. Na druhé straně, prsten mohl být získán legálně, ale jen historka s dcerou mu dala větší hodnotu než by jinak měl. Už proto, že ppastor asi zanechal nějaké jmění . . .

Zajímavá situace vznikne, když prsten nebyl ten kradený z muzea - odkud asi přišel? Když jej pastor dal matce na výchov dcery, jak to, že ho matka pořád má? Patrně se dcery hned zbavila, ale je divné, že se nepokusila prsten udat někde dříve. To prostě chce odborníka na umění, aby prsten ohodnotil.

Také objev dvou dcer místo jedné je podezřelý: nemusí hned jít o plánovaný podvod, spíše o snahu zbohatnout - žádná z dívek přece nemohla vědět, čí je dcerou. Nejspíše ale jde o situaci, kde falešná matka s falešnou dcerou se dohodly. Nejlépe bude dát matce vysvětlit, kterou dívku poznala: pokud pozná

jednu z nich, pak lže - neviděla se přece s dcerou od jejího narození :-).

Poslední otázka: proč se vůbec kurie snažila najít tu dceru? Tvrdila jí snad matka, že dědictví musí patřit jen dceři nebo tím chtěla chtěla potvrdit pravost daru? Pak by zcela jistě byla s tou jednou "dcerou" dohodnuta předem.

Zadání je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 18: VRAŽDA V ZAMKNUTÉ KOMNATĚ.

Klasický případ, je ale ještě nějaké neklasické řešení? . . .

Případ 18: VRAŽDA V ZAMKNUTÉ KOMNATĚ.

"Tohle je klasický případ vraždy v místnosti zamknuté zevnitř, " řekl Doufal detektivovi.
"Ano, takových je - ale sebevražd. Vražd v místnosti zamknuté zevnitř zase tak moc není, většinou se nezjistí, jak to bylo a zapíše se to jako sebevražda, " řekl Příhoda.

"No tady právě ne. Ale vrtá mi to hlavou."
"Tak to klidně pusťte z hlavy, bude to nejspíš sebevražda. A proč si vlastně myslíte, že je to vražda?" optal se Příhoda.
"Tak především zavražděný byl pravák, ale střelen byl do levého spánku."

"No a ?" namítl detektiv.
"Zkuste se střelit pravou rukou do levého spánku, nejde to," vysvětloval Strážmistr.
"To souhlasím, ale levou rukou to jde. A do hlavy se dokáže levou rukou strefit i pravák," zasmál se detektiv. "Něco víc?"

"Právě ten klíč. Byl zevnitř, v zámku. Proč někdo zamyká, když se chce zastřelit? Musí vědět, že policie dveře stejně rozrazí."
"To ano, ale správně má použít zámečníka," zasmál se Příhoda. "Ale máte pravdu, zamykat se je zbytečné. Přesto by to mohl udělat člověk, který se ještě v tom momentě nehodlal zastřelit."

"Anebo vrah, " trval na svém Doufal. "A udělal to, aby nás spletl. Prohledal jsem celou místnost, nemohl nikam utéct."
"A kde se to stalo, pane Doufal?

"Na chatě. Takhle brzo ráno, ale snídani už měl, zbytky byly na talíři, " upřesnil strážmistr.

"No to nám moc nepomůže, ledaže by byla snídaně otrávená, " zasmál se detektiv. "Ale pak už by se nemusel střílet, ledaže by chtěl být tuplovaně jistý."
"Pane detektive, vy si pořád ze mě děláte srandu, ale tohle je vážná věc," rozčiloval se strážmistr.
"A opravdu nemohl vrah nikudy utéct? Co tam vše v té místnosti bylo?"
"No skříň, krb, jedny dveře, stůl, pohovka a skříň do zdi. Krb jsem prohlédl a spustil do něj světlo - tam by neprolezl."
"A za tou skříní nic?" zeptal se Příhoda."

"Ale za co mě máte, pane detektiv? Odsunul jsem jí, pochopitelně, ale za ní je jen pevná zeď,"
"Ale co okna?"
"Jen jedno a zamřížované, ono se totiž tam na horách dost krade. Solidně připevněné mříže to mělo, to ano."

"A co pistole? Nějaké otisky?"
"Jen zavražděného."
"Nu to jde lehce udělat: otřete zbraň a pok mu ji dáte do ruky pro otisky a odhodíte ji tak, jak by mu asi vypadla z ruky, o to nic. A nějaké nepřátele měl? " zeptal se detektiv.

"Právě že jich měl moc, ale to nikam nevede: vrah nezanechal žádné stopy," přiznal Doufal.
"Až na ten klíč, kdyby se poznalo, že je to kopie. Ale stejně bychom nevěděli, jak jej do dveří zastrčil. To bude teda asi přece jen ta sebevražda. Ledaže by . . ."
"Ledaže by co?" zeptal se v naději strážmistr.

"To až příště," odvětil detektiv a odešel, pohvizduje si píseň "Mám rozprávkový dóm".
Pak se otočil a řekl: "Znáte poslední slova té písně, ne? Je to takhle: "Noc zázrakov má chrám, snád klúč nám dá."

Řešení je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 18: VRAŽDA V ZAMKNUTÉ KOMNATĚ - ŘEŠENÍ.

KNIHY OFF-LINE

Případ 18: VRAŽDA V ZAMKNUTÉ KOMNATĚ - ŘEŠENÍ.

Naštěstí pro nás, Doufal přímo řekl, že klíč byl v zámku, takže se dá předpokládat, že vrah přišedší do pokoje, musel tento nejprv odemknout zvenčí (anebo tam vejít, když nebyl pokoj ještě zamčený), jale kdyby byl klíš zevnitř, musel by ho svám klíčem vyhodit, ale pak by nemohl zamknout zevně, ledaže by měl dva klíče. Ale jak nechat zmizet ten, co vypadne?

Znamená to tedy, že v pokoj byl opravdu zamknut zevnitř a ne zevně. Můžeme vyloučit možnost, že někdo měl kopii, o které se neví, protože kdyby tam klíč nechal, kopie by se poznala. Řešení je tedy jinde.

Podle strážmistrova výkladu se on díval všude - o stropě se sice nezmínil, ale určitě se tam díval také: navíc nějaký otvor tam není snadno zamaskovatelný. Přesto je to třeba zjistit. Zbývá nám tedy podlaha a i při Doufalově důkladnosti ji asi moc neprohlížel. Mohly tam totiž být padací dveře a na nich položený kobereček. Není třeba velké šikovnosti, aby vrah slezl dolů do sklepa, ale předem položil koberec na padaci dveře tak, aby je po sklopení zakryl úplně.

Co se týká zamykání klíčem zevně, tj, když je už jiný zastrčen zevnitř, zdá se to neproveditelné . Muselo by se použít velmi silného magnetu s přídavnou jemnou mechanikou a zatím se o takovém přístroji nikde nepsalo. To už by bylo jednodušší vysadit celé dveře, vylézt z místnosti a pak je zase nasadit. Většina dveří má panty přístupné jen zevnitř, jinak by to umožňovalo zlodějům - a zámečníkům - lehkou práci. Existují ovšm různé jiné kombinace: s falešným stropem, stěnou,obrazr - i Hhoudini, když prolézal zdí, poušíval malý podkop pod koberečkem.

Když tkhle vše selže, zbývá tedy opravdu jediná možnost - sebevražda - teda

když nepočítáme třeba n+jaký smrtelný stroj v uchu, zapínaný radiem na dálku :-).

Zadání je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 19: TĚLO BEZ HLAVY.

KNIHY OFF-LINE

V rozčilení asi ztratil hlavu :-) . . .

Případ 19: TĚLO BEZ HLAVY.

"Pane detektive, tohle je něco pro vás," prohlásil Doufal.
"A kde to máte?" zažertoval Příhoda a natáhl ruku.
"Ale ne, já myslím tenhle případ, co vám teď povím. Našli jsme nahou mrtvolu muže, ale bez hlavy a to, jak víte, nestačí k identifikaci. Také otisky prstů nám neidentifikovaly někoho, kdo je už v kartotéce. Žádné zvláštní znamení nemá a šaty neměl.

"Nu nahý většinou šaty nemá, to je pravda, " prohodil Příhoda. Nu alespoň jste poznali že je to muž - to vám zmenší hledání na polovici populace," pokračoval detektiv v žertování. "Ale vážně: prohledali jste seznam osob, které se ztratily?"

"Ano, ale tam není."
"Ale jak to víte?" zeptal se Příhoda.
"Ale pane detektive, za co mě máte? Prošel jsem základním policejním kurzem -"

"No to moc neznamená,"přerušil ho detektiv, "Teda myslím ten seznam, ne ten výcvik. Vím, srovnával jste tělesné rozměry a podobně. Bohužel vám tam v seznamech někdy indicie chybí:, např. barva očí, vlasů a podobně."
"Nu jedno na sobě měl: prsten a dost drahý." "Takže se nejednalo o krádež, už proto ne, že obyčejný zloděj by sebral prsten a ne hlavu. Navíc v tom vašem seznamu chybí všichni lidé, kteří třeba odjeli na dovolenou, ke známým či do ciziny. Lidé, kteří onemocněli a jsou v nemocnici, lidé, kteří žili sami a nikdo je nepohřešuje. Ba ne, seznam vám nepomůže. Máte ještě vůbec něco?"

"Nic, než ten prsten."
"A napadlo vás, proč mu asi ten vrah prsten nechal?"
"Nenapadlo. Já jsem se ptal v různých obchodech, ale nikdo prsten nepoznával. Ani v zastavárnách ne."
"A tu hlavu jste nehledal?" zeptal se Příhoda.

"Hledal, ale nic se nenašlo. Jen v jedněch novinách se objevil inzerát 'Našla se hlava. Přijďte si ji vyzvednout. Na ceně se dohodneme.' Ale adresa tam není."

"To nevadí, hlavně že máte případ už napůl vyřešený, " zasmál se detektiv a odešel na pivo.
"Jakto?" volal za ním zoufale Doufal.

Řešení je zde

Také identifikovat prsten a možná najít komu patřil
Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 19: TĚLO BEZ HLAVY - ŘEŠENÍ.

KNIHY OFF-LINE

Případ 19: TĚLO BEZ HLAVY - ŘEŠENÍ.

Jednalo se zřejmě o vydírání - viz ten inzerát. Že v inzerátu nebyly detaily, je celkem jasné: lidé, kterým byl inzerát určen, určitě poznali,že jim patří (nebo si alespoň vyděrač myslel, že to poznají). Hlava je tedy patrně u vyděrače, ale dokud neznáme jméno zavražděného, daleko se nedostaneme.

Je snad možno vysledovat, kdo zadal inzerát, ale byl-li jen trochu chytrý, udal jiné jméno. Na druhé straně je možné, že by si při tak nezvyklém inzerátu jeho podobu dívka v kanceláři novin zapamatovala.

Vrah patrně oběť unesl a pak zabil - proč k vydírání nevolil telefon je asi to, že nechtěl být odposloucháván. Na to, že by někdo napsal polici - třeba lidé, kteří jsou vydíráni, je dost nepravděpodobné, oni vědí, jak by skončili. Zbývá ještě vyšetřit místo činu a identifikovat prsten, případně komu patřil. Zdá se, že vrah schválně nechal prsten na místě, jako důkaz, o kom mluví a že opravdu hlavu má (teda nejen tu svou). Možná, že někde udělal chybu, to by bylo dobré vodítko. Pokud nějakou stopu zanechal, dá se po ní jít . . .

Zadání je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 20: VRAŽDA NA KOLEJÍCH.

KNIHY OFF-LINE

Co se všecko ve vlaku nestane . . .

Případ 20: VRAŽDA NA KOLEJÍCH.

Mrtvola ležela na kolejích, pěkně rozbitá, takže nebylo pochyby, že došlo k pádu z rychlíku, který tady pravidelně jezdí. Zavolali na to (ne Nicka Cartera, jak kdysi zpíval Vlasta Burián) ale detektiva Příhodu (a zase ne toho, co byl mašinfírů král, jak zpívali Voskovec a Werich a který se zabil jen proto, aby pošta došla včas, teda něco, co by dneska už žádný pošťák neudělal :-), který už hodně případů elegantně vyřešil.

Abychom ještě parafrázovali výše uvedenou píseň, Příhoda byl detektiv jistý a znal tunely, kterými se musí ubírat práce vyšetřovatele. Po předběžné prohlídce řekl: "Zlomil si vaz - no to se nedivím, to se pádem z vlaku často stává. Jak že se jmenoval?"
"Podle toho, co jsme u něj našli, to byl pan Josef Sádlo, soukromník," odpověděl strážmistr Doufal. "Asi vyskočil z vlaku na Paříž, co opouští Ukrajinu v úterý a projíždí tu kolem Brna ve středu odpoledne kolem čtvrté hodiny. Pochůzkář, co tu chodí, tu totiž těsně před tou dobou šel a ještě nic nenašel."

"A proč myslíte, že vyskočil?" zeptal se Příhoda.
Doufal, který neměl Příhodu rád, protože mu vyřešil hromadu případů, na které prostě Doufal nestačil, ho hned poučoval: "Tak za prvé, měl u sebe větší množství peněz a neví.me, zda některé nechybí - je jich plno roházeno po trati. Zloděj či vrah by je asi sebral všecky. A za druhé - ale pojďte, já vám to ukážu."

Vedl Příhodu po kolejích přímo proti zapadajícímu slunci, takže si oba museli celou cestu zakrývat oči. Pak se Doufal zastavil : "No tam stejně moc

neuvidíme, je to až támhle dál, asi sto metrů odsud," vysvětloval strážmistr a ukazoval rukou.

Příhoda to ale nevzdal a tak se šlo dál. Tam leželo zavazadlo, které se při pádu otevřelo a z něho se vysypala řada drahého oblečení.
"Monogram souhlasí, J.S.," neodpustil si Doufal, "takže jsou to určitě jeho věci".

Ještě dál, asi sto metrů, leželo druhé zavazadlo, tam si Příhoda také zašel .
"Tohle je ale bez monogramu," upřesňoval Doufal, aniž by se ho na to Příhoda ptal. U kufru stál druhý policista, aby ho pohlídal, protože i to se pádem otevřelo a z něho se rozlétalo větší množství peněz po kolejích i jinde.

"Jsou padělané - teda myslím si to, neměli jsme čas je přezkoušet," opravil se Doufal. "Řekl bych, že někdo ve vlaku mu chtěl ty peníze vzít a tak kufřík raději vyhodil a skočil za ním. To se mu ale nevyplatilo, zaplatil za to životem."
"Anebo mu někdo k tomu skoku pomohl, nemyslíte?" usmál se na něj Příhoda lišácky a poklepal mu na rameno.

Řešení je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 20: VRAŽDA NA KOLEJÍCH - ŘEŠENÍ.

KNIHY OFF-LINE

Případ 20: VRAŽDA NA KOLEJÍCH - ŘEŠENÍ.

Kufry ležely na západ od mrtvoly, vlak jel také na západ, musel je tedy vyhodit někdo jiný později, než vypadla oběť. Je také otázkou, zda ohrožovaný Sádlo skočil sám - to by se -ověm ne podle zákona, jen logikoi - dalo hodnotit jako sebevražda :-).

Zadání je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 21: SOCHAŘ BUDDY.

KNIHY OFF-LINE

Něco špatného v jídle? . . .

Případ 21: SOCHAŘ BUDDY.

Šedesátiletý sochař Johann Buddy seděl u stolu ve svém ateliéru, mrtvý, jak jen mrtvola umí být mrtvá. Pravá ruka byla svěšená dolů a u nohy mu ležela starodávná, jednoranná pistole. Rána v pravém spánku říkala vše. Na stole toho jinak moc neměl: jen prázdný talíř od jídla, misku s omáčkou, převrženou slánku, vidličku, nůž a lžíci. A pochopitelně trochu zmuchlaný ubrus, jinak nic než nepoužité ubrousky . . .

Když zavolali detektiva Příhodu, strážmistr Doufal mu hned podal hlášení. "Buddy se živil tím, že vyráběl takové malé erotické sošky - znáte to, samý kýč a žádné umění. Moc si tím asi nevydělal, pokud si teda nepřivydělával drogami. Ale na to byl asi příliš opatrný - nikdo o tom nic nevěděl. Jinak bych se to dozvěděl, já vím jak na to," chlubil se Doufal.

Ale Příhoda už ho dobře znal a tak tu poslední větu ignoroval a jen se zeptal: "Ta pistole, ta byla jeho?"
"Jo, byla, měl na ni i zbrojní pas. Otisky jsem neměl čas nechat sejmout. Vsadím se ale, že tam najdeme jen ty jeho."
"A zdravotní potíže neměl? " zeptal se detektiv jen tak jakoby mimochodem.

Ale Doufal už byl na to připraven: "Ale měl, to víte,v jeho věku! Před dvěma měsíci měl srdeční záchvat, doslova ho to položilo. To je jako když vám zubatá zaklepe na okno a slíbí, že přijde později. Předtím měl nějaké potíže s plícemi, přátelé ho sem chodili opatrovat. Už asi stejně neměl pro co žít, tak se zastřelil. Znáte to, tyhle deprese!"

"No deprese sám osobně neznám," odvětil Příhoda, "ale že by neměl pro co

žít? V novinách o něm nedávno psali - ano, vzpomínám si : bylo to že má mít za měsíc výstavu, tak asi to jeho umění nebylo jen samý kýč. Dneska se ovšem říká umění už všemu," zachechtal se detektiv, "to je to moderní umění, víte? Ale s tou sebevraždou se mi to nezdá . . ."

Pootevřel skřínku s nádobím, to vše bylo čisté, jen v odpadkovém koši byly zbytky nějaké potravy. "No čuchněte si," řekl Doufalovi," vypadá to, jako když tu někdo vyhodil čerstvé jídlo . . "
Strážmistr přičuchl. "No, nevím, nevím, ale co to dokazuje? Prostě mu jídlo nechutnalo, tak ho vyhodil."

"Máte pravdu, ale přesto zde asi ještě někdo byl. Zatím tedy případ neuzavírejte, nehraje mi tu víc věcí . . "

Řešení je zde

Autor : ©Jan Hurych
Název knihy : UHODNETE? (aneb MALÉ DETEKTIVKY)
Případ 21: SOCHAŘ BUDDY - ŘEŠENÍ.

KNIHY OFF-LINE

Případ 21: SOCHAŘ BUDDY - ŘEŠENÍ.

Buddy předtím utrpěl srdeční záchvat, takže si nesměl solit. Pokud by jedl sám, jistě by poslechl radu lékaře a ani si nedával slánku na stůl, aby se náhodou nezmýli a neosolil si jídlo, což by mohlo být v jeho stavu osudné. Jenže slánka tam byla, tu asi zrovna připravil pro hosta.

Zadání je zde

Autor : ©J.B.Hurych **Záložka.**

KNIHY OFF-LINE

Autor této knihy, Jan B. Hurych,

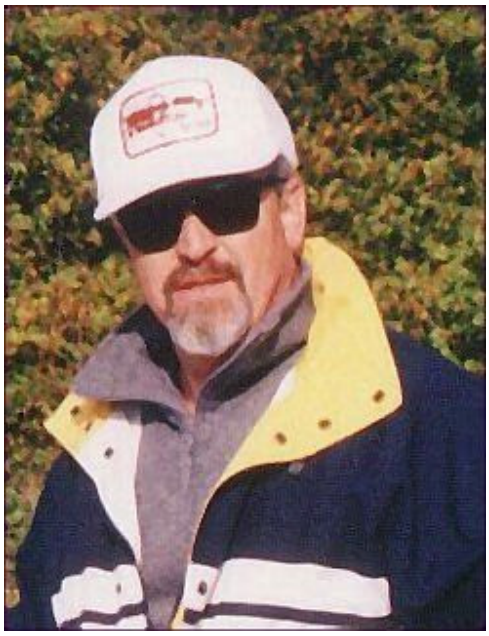

se narodil ještě před světovou válkou (druhou, ne první!) v Libni, kde také povětšině vyrůstal, do necelých pěti stop a sedmi palců. Velký kus mládí procestoval v tramvaji číslo 14, ať už jako študák směrem na Karlák nebo, s přesedáním, do Dejvic - to když tam učil na Technice. Naposledy použil pražské tramvaje v roce 1969, směrem na letiště v *Ruzyni*, kde jeho stopa mizi.

Objevuje se až v Anglii, kde se zabýval převážně mytím oken ve výškových budovách. Z té doby také pochází jeho systém, jak umýt až 95 oken denně - nápad, který byl o čtvrt století později kýmsi okopírován jakožto *Windows 95*. A opět se nám stopa ztrácí na letišti, tentokrát je to londýnský *Heathrow*.

Zatím však jeho "cesta na severozápad" pokračuje do Montrealu, kde to vypadá, že se už usadí. Dělá tam pro kompjútrovou firmu z USA, ožení se a začíná pomalu počítat, kolik let mu ještě zbývá do penze. Po devíti letech ho to počítání asi přestává bavit, protože jeho stopa končí opět na montrealském letišti se jménem *Dorval* (bez háčku). V *Torontě*, kam měl namířeno, pak pobude necelých deset let. Z toho čtyři roky lítá pro CSA (opět bez háčku, neboť to je *Canadian Standards Association*) a certifikuje kompjútry v USA a Japonsku. Konečně se rozhodne: odstěhuje se nahoru na *Huron*, koupí si tam dům a dělá tam na elektrárně (teda spíše uvnitř než na :-) .

Když se ale dozví, že v *Saskatoonu* (což je jen tři tisíce kilometrů na SZ - zase ten severozápad!) hledají někoho, kdo umí navrhovat elektrárny, jeho stará

cestovatelská vášeň se zase znova probudí. Usadí manželku Ať u za volant jejich krytého vozu, sebe umístí s mapou vedle ní a zatímco jejich pes (psina?) Tara se pohodlně roztáhne na zadním sedadle, vyjedou. Po třech letech a zimách - zimou se zde míní teplota kolísající mezi mínus třiceti a padesáti stupni Celsia - se rozhodnou, že ten zbývající půl roku už tam na prérii stráví Honza sám, zatímco Ať a se vrátí, aby ochraňovala jejich dům v *Kincardinu* před Hurony, pardon, před cyklony (těch je tam víc než tornád, je to totiž u jezera).

Po roce se pak vrátil i on a dělal ještě rok v Missisauze u Toronta. To už se ale vídal s manželkou alespoň o víkendech, i když cesta autem tam a zpět mu trvala šest hodin. Konečně odešel do penze, prý aby mohl ušetřit na benzínu a také graciézně stárnout. To se mu pořád nedaří - ta graciéznost - protože na to nemá dost času: z jeho časopisů jmenujme jen Hurontárii, Příložník, Enigmu a SFingu. Také psal do *Neviditelneho Psa*, *ArtFora* i jinam a semtam mu vyjde nějaká ta reportáž či povídka v českých novinách. Ani to mu ale nestačí, tož si ještě vytvořil edici elektronických knih nazvanou *KNIHY OFF-LINE*, kterou, jak vidíte, pilně doplňuje, nejen textem, ale i svou grafikou. Knihy se původně daly číst každým prohlížečem (browserem, později je předělal i do formátu, který čtou všechny čtečky. Také založil *Klub čtenářů knih* (KČK), přidružený k výše jmenované edici.

Občas ještě cestuje, většinou už jen za své. Na těchto cestách je často považován za Skota, hlavně když dává spropitné. Z kádrového posudku vyplývá, že se zapojil pouze jednou a sice do elektrického obvodu vysokého napětí a to ještě omylem. Také se přiznal, že nemá žádné tajné ani veřejné konto ve Švýcarsku, čehož ale upřímně lituje. O své bohaté zkušenosti z cest se rád dělí s kamarády u piva.